

ΕΓΓΡΑΦΗ ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΚΑΤΑΘΕΣΗ

του Στέργιου Ζυγούρα
Καθηγητή ΠΕ16 στο Μουσικό Σχολείο Θεσσαλονίκης

Κατατίθεται στην ΕΔΕ που διενεργεί
ο Προϊστάμενος της Δ/σης Δ/θμιας Εκπαίδευσης Ν. Χαλκιδικής
κ. Εμμανουήλ Περσυνάκης
βάσει της εντολής 3835/4.5.2009 του Περ/κού Δ/ντή Εκπ/σης Κ. Μακεδονίας
μετά από τις καταγγελίες του Στέργιου Ζυγούρα
σχετικές με τη σύννομη λειτουργία
του Μουσικού Σχολείου Θεσσαλονίκης

Σελίδες: 40
Συνημμένα: 161 σελίδες, 1 CD-ROM, 1 DVD-Video

Θεσσαλονίκη, Ιούνιος 2009

1. ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ – ΓΕΝΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ

Αν σήμερα, με αφορμή τον «διάλογο για την παιδεία» ο υπουργός παιδείας παραδέχεται ως βασικό συμπτωματολογικό στοιχείο μιας άκρως προβληματικής κατάστασης την «απαξίωση του ρόλου του εκπαιδευτικού», σε μας τους εκπαιδευτικούς απομένει να καταδείξουμε αυτή την απαξίωση, συμβάλλοντας με τις ενέργειές μας στην αναβάθμιση της παιδείας και από αυτή την πλευρά. Αναβάθμιση που έχει -τουλάχιστον- να κάνει, με την αποκατάσταση του ουσιαστικού μέρους στα όρια του τυπικού.

Αν το γενικό σχολείο της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης έχει συσσωρευμένα κατά μέσο όρο **x** προβλήματα, οφειλόμενα σε διοικητικές δυσλειτουργίες, σε έκπτωση των συλλογικών διαδικασιών, στη διαίρεση του διδακτικού προσωπικού που δημιουργεί η διαρκής αύξηση του αριθμού των ωρομισθίων, αν υπολογίσει κάποιος πόσα **x** είναι τα προβλήματα των Μουσικών Σχολείων, με δεδομένα ότι: **α)** ένας αμήχανα διατυπωμένος σκοπός και ένας ελλιπής ιδρυτικός νόμος ορίζει τη λειτουργία τους (Ν 1824/88), **β)** η «μουσική» ως διδακτικό αντικείμενο παραμένει διχασμένη -ασύμβατη σε μεγάλο βαθμό- μεταξύ δύο υπουργείων (ΥΠΠΟ και ΥΠΕΠΘ), **γ)** τα Μουσικά Σχολεία παραμένουν ακέφαλα. Ενώ η πολιτεία, παραδεχόμενη τις ιδιαίτερες ανάγκες τους, δημιουργεί όργανα όπως η «Καλλιτεχνική Επιτροπή», τα όργανα αυτά παραμένουν «γνωμοδοτικά» και ασύνδετα με το διοικητικό-παιδαγωγικό ιστό του ΥΠΕΠΘ, μεταβάλλοντας μάλιστα τις αρμοδιότητές τους ανάλογα με τις στοχεύσεις του κάθε υπουργού παιδείας.

Αν σήμερα η κυβέρνηση θέτει ως κατευθυντήριο άξονα του «διαλόγου για την παιδεία την επάνοδο στο μοντέλο της γενικής παιδείας, τη στόχευση στον κριτικό νου και τον ολοκληρωμένο πολίτη, τότε, αναρωτηθείτε ποια καθημερινά ζητήματα προκύπτουν σε ένα Μουσικό Σχολείο που έχει υιοθετήσει το πρότυπο της εξειδικευμένης γνώσης από το φυσικό του πρόγονο: την Ωδειακή παιδεία. Με ποια αντίφαση έχει να παλέψει ένα Μ.Σ., όταν «μουσική», «μούσα» δεν έπαψε ποτέ να νοείται ως «πολυεπίπεδη, πνευματική διαδικασία έρευνας και έκφρασης».

Με δεδομένα λοιπόν τις θεσμικές ελλείψεις και τους συγκρουόμενους, παράλληλους βίους της μουσικής παιδείας του ΥΠΠΟ και του ΥΠΕΠΘ, είναι ηλίου φαεινότερον ότι ο θεσμός του Μουσικού Σχολείου εδράζεται τελικά στη Δ/ση Δ/θμιας Εκπ/σης της περιοχής όπου ανήκει, τα δε ζητήματα που προκύπτουν από τα κενά του θεσμού έχουν ως φυσική απόληξη τον προϊστάμενο της σχολικής μονάδας. Αναλογιστείτε τώρα τον όγκο των ζητημάτων που

δέχεται ο διευθυντής ενός Μουσικού Σχολείου, αξιολογώντας και το θεσμικό πλαίσιο που έχει στη διάθεσή του για να τα επιλύσει. Σκεφτείτε ότι ένα Μουσικό Σχολείο έχει 10 ώρες επιπλέον εβδομαδιαίο πρόγραμμα, 30-40% επιπλέον προσωπικό από ένα άλλο σχολείο ίσου μαθητικού δυναμικού, πολλαπλάσιους χώρους για ατομικά μαθήματα και πολυσύνθετες δραστηριότητες, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τα οργανωτικά και ουσιαστικά ζητήματα που προκύπτουν. Υπολογίστε ότι ακόμα και με ένα συρρικνωμένο λύκειο που συχνά λειτουργεί σε επίπεδο «Λυκειακών τάξεων», ο διευθυντής ενός Μουσικού Σχολείου δεν παύει στην ουσία να αναλαμβάνει την ταυτόχρονη διεύθυνση δύο σχολείων. Αποτελούν όλα όσα αναφέρθηκαν λόγους για υιοθέτηση συγκεντρωτισμού στη διοίκηση του σχολείου; Μάλλον Ναι! Αποτελούν λόγους για έκπτωση των συλλογικών διαδικασιών, τέτοια που να οδηγεί σε διαίρεση του συλλόγου, προσβολή της προσωπικότητας και της παιδαγωγικής υπόστασης των διδασκόντων; Προφανώς Όχι! «Ναι» σε ένα προσωρινά «συγκεντρωτικό» μοντέλο διοίκησης σημαίνει ότι: α) κάνουμε ό,τι είναι δυνατόν για να υπάρξει ένα θεσμικό πλαίσιο λειτουργίας στο Μ.Σ. β) ελαττώνουμε στο μέτρο του δυνατού το γραφειοκρατικό σύστημα. Επειδή το τελευταίο προφανώς και είναι υποκειμενικό, χωρίς να παραβιάζονται τα θεμελιώδη διοικητικά προβλεπόμενα, δημιουργούμε τις μέγιστες δυνατές συνθήκες εμπιστοσύνης, ενθαρρύνοντας το κλίμα συνεργασίας μεταξύ των μελών του συλλόγου. Ένας τέτοιος «συγκεντρωτισμός» είναι στην ουσία μια ευρέως αποκεντρωμένη διοικητική λειτουργία που ελέγχεται-συντονίζεται από ένα κέντρο, στηρίζεται όμως στο ομαδοσυνεργατικό πνεύμα και στην ισότιμη μεταχείριση.

Κι όμως, στο Μουσικό Σχολείο Θεσσαλονίκης εδώ και πολλά χρόνια, με βασική ευθύνη του διευθυντή, φαίνεται ότι έχει δημιουργηθεί ένα άλλο πρότυπο λειτουργίας που βασίζεται σε σύναψη *προφορικών συμβάσεων ιδιωτικού δικαίου* ενός εκάστου υπαλλήλου με τον προϊστάμενο της σχολικής μονάδας. Μάλιστα η κατάσταση είναι τόσο γνωστή πλέον, ώστε να μην απαιτείται καν η *προφορική συμφωνία*. Η συμφωνία είναι *σιωπηρή*, υλοποιούμενη στην πράξη με βάση τα «αιτήματα» του διδάσκοντα και τη στάση του έναντι του διευθυντή. Τα ζητήματα που μπορεί να περιλαμβάνει μια τέτοια *σύμβαση* εξαρτώνται κατ' αρχήν από την τυπική σχέση εργασίας του διδάσκοντα: στην περίπτωση του κατέχοντα οργανική θέση, έχουν να κάνουν με ζητήματα «καθημερινότητας» (πρόγραμμα καθηγητή, επιλογή μαθημάτων, επιλογή μαθητών, εξωδιδασκτικές εργασίες...). Για τους υπόλοιπους διδάσκοντες, το εύρος της *σύμβασης* είναι μεγαλύτερο. Δυστυχώς, αυτό φαίνεται να έχει εδραιωθεί σε τέτοιο βαθμό, ώστε να θεωρείται από πολλούς ότι κάθε πλεονέκτημα που περιλαμβάνεται στην

άτυπη συμφωνία, αποτελεί «αναφαίρετο δικαίωμα» του υπαλλήλου. Ένα τέτοιο, «δικαίωμα» είναι η αποχή από τις συνεδριάσεις του συλλόγου διδασκόντων, -ολική ή μερική- που συνεπάγεται και την ανεπιφύλακτη προσυπογραφή του σχετικού πρακτικού. Σε μια άλλη εκδοχή, έχουμε την παθητική συμμετοχή του διδάσκοντα στη συνεδρίαση. Η εδραίωση αυτής της κατάστασης έχει παράλληλα δημιουργήσει ένα νέο κώδικα υπαλληλικών καθηκόντων και φυσικά, έχει διχάσει το σύλλογο διδασκόντων σε αυτούς (τους λίγους) που δεν διαπραγματεύονται σε τέτοιο επίπεδο και σε όσους επιδιώκουν (ή δεν ενοχλούνται από) τη συνέχιση αυτής της κατάστασης. Η πλειοψηφία λοιπόν θεωρεί ότι ούσα τέτοια, έχει «κατακτήσει» το δικαίωμα να αναδιαμορφώνει τον εργασιακό της κώδικα, τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις της. Κάτι τέτοιο, φαινομενικά αποτελεί το συλλογικό άλλοθι της πλειοψηφίας, στην πράξη βέβαια, εξυπηρετεί ατομικά όποιον έχει άτυπη σύμβαση με το διευθυντή (το δούνα και λαβείν κατά την έκφραση κάποιων συναδέλφων). Η χειραγώγηση δηλαδή του συλλόγου διδασκόντων ξεκινά από όσους συνειδητά αντάλλαξαν το δικαίωμα της συμμετοχής τους στη λήψη αποφάσεων (κάτι που αποτελεί και υποχρέωσή τους) με τη δυνατότητα να τύχουν διευκολύνσεων στην άσκηση των καθηκόντων τους. Συνεχίζεται με όσους, βλέποντας το σιωπηρό κλίμα στο σύλλογο, αναλογίζονται ότι η ωρομισθία ή η απόσπαση που διάγουν, αφ' ενός τους καθιστά «ευάλωτους», αφ' ετέρου τους ενθαρρύνει να αισθάνονται «ξένοι». Ολοκληρώνεται δε από όσους, ούτε επιθυμούν να συναλλαγούν, ούτε φοβούνται, αλλά σιωπούν και αδρανούν, αισθανόμενοι τη λογική αδυναμία να παλέψουν με το «θηρίο». Άλλα στοιχεία στο Μ.Σ.Θ. που μπορούν κάτω από την κατάλληλη, γενικότερη διαχείριση να δημιουργήσουν συνθήκες διάσπασης της συνοχής του συλλόγου είναι: η ύπαρξη αρκετών καθηγητών που στελεχώνουν τα τμήματα ένταξης των παιδιών ειδικής αγωγής, η κατ' ευθείαν τοποθέτηση μέσω ΑΣΕΠ καθηγητών μουσικής παιδείας που έχουν μόνο την εμπειρία της ωδειακής εκπαίδευσης, καθώς και η άδεια άσκησης ιδιωτικού έργου που ζητούν αρκετοί καθηγητές μουσικής ειδικότητας. Το βασικότερο όλων όμως είναι η αίσθηση της διπλής παράλληλης υπόστασης του σχολείου: Μουσικό Σχολείο = Ένα δημόσιο σχολείο + ένα Ωδείο. Η ανεπάρκεια στη στόχευση και οχύρωση του θεσμού έχει καταλήξει να διχάζει εύκολα τους διδάσκοντες σε δύο -κατ' αρχήν- κατηγορίες: Γενικής και Μουσικής παιδείας. Μόνο που ένα σχολείο είναι αδύνατον να λειτουργήσει έτσι.

Η αναδιαμόρφωση της εργασιακής σχέσης που προανέφερα, προφανώς και δεν έχει ευεργετικές συνέπειες στην παρεχόμενη παιδεία. Όλα αυτά, τα τελείως ασύμβατα με την ιδιότητα του εκπαιδευτικού, συνιστούν και αίτια μιας

παιδαγωγικής έκπτωσης, ορατής σε άλλους λίγο, σε άλλους πολύ, σε άλλους καθόλου. Η έκπτωση αυτή αποτελεί τον πυρήνα της καταγγελίας μου (το κίνητρο του καταγγέλλοντος). Μιας καταγγελίας της οποίας η μακρά αναβολή αντιμετώπισής της, την έχει διογκώσει και αναγκαστικά, την έχει μετατρέψει σε «αντιπαράθεση» μεταξύ των προαναφερόμενων πλευρών. Δεν μπορώ με βεβαιότητα να εξηγήσω την αναβολή αυτή. Μπορώ όμως προκαταβολικά να πω κάτι που στη συνέχεια θα αναδειχθεί από τα γεγονότα: η αντιμετώπιση των καταστάσεων στα όρια του σχολείου (κυρίως στο Σύλλογο Διδασκόντων και λιγότερο στο Σχολικό Συμβούλιο) ήταν τόσο αδύνατη, όσο αδύνατη ήταν η συμμετοχική και ενεργητική διάθεση των μελών. Μόνο που τη συμμετοχή αυτή, αρμόδιος να την εμπνέει, να την ενθαρρύνει και να την ελέγχει είναι ο προϊστάμενος του σχολείου και απαραίτητη προϋπόθεση γι' αυτήν την πράξη είναι η βούληση και η αποτελεσματικότητά του. Τέτοια στοιχεία, προσωπικά δεν έχω εντοπίσει, αντίθετα, με αφορμή την «αντιπαράθεση», βούληση και αποτελεσματικότητα του διευθυντή έχω εντοπίσει σε δύο άλλους τομείς: στον πρωταγωνιστικό του ρόλο σχετικά με τη δημιουργία των «συμβάσεων ιδιωτικού δικαίου» και στη σπίλωση ή τη συκοφαντία που εκτοξεύει εναντίον των «ενοχλητικών».

2. ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΣΤΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΑ

2.1 ΠΡΑΞΗ 59/18-12-2007

1) 23-1-2008: στην προγραμματισμένη συνεδρίαση του α' τετραμήνου γίνεται προφορική και γραπτή παρέμβασή μου προς το σύλλογο για την ουσία του θέματος «Αναπλήρωση χαμένων διδακτικών ωρών λόγω κατάληψης» [Σ1] και για το ζήτημα της ανύπαρκτης συνεδρίασης που περιέγραφε η πράξη 59. Ο διευθυντής έμμεσα παραδέχεται ότι δεν έγινε συνεδρίαση. Επιπλέον, κανένας από τους παρόντες που είχε ήδη υπογράψει το πρακτικό 59 δεν ισχυρίστηκε το αντίθετο. Το γεγονός πήρε διάσταση καθώς οι υπογράψαντες προκλήθηκαν από μένα να απαντήσουν και επί της προσωπικής προσβολής, δηλαδή να με υποχρεώνουν να δηλώνω «διαφωνών» εκεί που ήμουν «απών». Στα πρακτικά αυτής της συνεδρίασης (66/23-1-08) δεν περιγράφεται περιληπτικά το κείμενο που κατέθεσα, ενώ αλλοιώθηκαν τα λεγόμενά μου, αφού δεν συμφωνούν με το κατατεθειμένο κείμενο. Την γενικευμένη συνήθεια της εκ των υστέρων υπογραφής πρακτικών από άτομα που απουσίαζαν ολικά ή μερικά από τη συνεδρίαση του συλλόγου φανερώνει και η πράξη 66/23-1-08 [Σ2-7], δια των υπογραφών της οποίας ο διευθυντής προσδοκούσε να «νομιμοποιήσει» την

59/18-12-07. Καθώς η παρέμβασή μου στις 23-1-08 τον αιφνιδίασε (σκεφτείτε ως προς το ζήτημα των παρόντων, ότι επρόκειτο για την τακτική συνεδρίαση), εφάρμοσε το σύστημα της προσθήκης ονομάτων. Φωτοτυπημένη σε δύο διαφορετικές στιγμές, η πράξη 66/2008 φανερώνει την προσθήκη ονομάτων και υπογραφών πέραν του α/α 39 με διαφορετικούς γραφικούς χαρακτήρες [Σ8-9].

2) 19-2-2008: Δεκαοκτώ μέρες μετά την πρώτη καταγγελία [Σ10-11], ο διευθυντής αποφασίζει να φέρει το θέμα στο σύλλογο. Καθώς πρόκειται για θέμα ηθικής και νομικής φύσεως που τον εκθέτει σε υψηλό βαθμό, αυτό που τον ενδιαφέρει είναι η αλλοίωσή του, η μεγαλύτερη δυνατή απόκρυψη και η μικρότερη δυνατή συζήτηση στην ουσία του. Για να υποβαθμίσει λοιπόν το ζήτημα της καταγγελίας μου προς το Δ/ντή Δ/θμιας, ο διευθυντής το βάζει ως τελευταίο θέμα στη συνεδρίαση, φροντίζοντας κατά τη συζήτηση όλα τα προηγούμενα θέματα να λάβουν τη μέγιστη δυνατή έκταση. Κι αυτό, ενώ είχα ήδη κοινοποιήσει στο σύλλογο έγγραφη διαμαρτυρία [Σ12] για απόκρυψη της καταγγελίας μου, την οποία έκανε, θέλοντας να συγκεντρώσει περισσότερες υπογραφές στο πρακτικό 59/2007 χωρίς ενοχλητικές ερωτήσεις. Στόχος του ήταν να λάβει από το σύλλογο την εκ των υστέρων «νομιμοποίηση». Ο διευθυντής αναφέρθηκε σε «ένστασή» μου με τρόπο που υποτιμούσε τη νοημοσύνη όλων. Παρ' όλα αυτά, παραδέχθηκε για 2η φορά τη δική του ευθύνη στη σύνταξη του πρακτικού 59. Αρκετή ώρα πριν τη συνεδρίαση είχα καταθέσει στο σύλλογο 3σέλιδο κείμενο, που περιέγραφε την διαμορφωμένη κατάσταση ιδιώτευσης στο Μ.Σ.Θ. [Σ13-15]. Στη διάρκεια της συνεδρίασης εξήγησα στο σύλλογο τη διαφορά μεταξύ «ένστασης» και «καταγγελίας», εξήγησα ότι η διαμαρτυρία για την απόκρυψη δεν είχε να κάνει με «σύγκληση συλλόγου», ενημέρωσα και προφορικά το σύλλογο για την καταγγελία τεσσάρων συναδέλφων στην Δ' ΕΛΜΕΘ [Σ16]. Για άλλη μια φορά, κανείς δεν πήρε το λόγο για να υπερασπιστεί το αντίθετο, ότι δηλαδή έγινε η συνεδρίαση. Κανείς δεν τοποθετήθηκε στο προσβλητικό και διχαστικό αποτέλεσμα του νόθου πρακτικού. Το πρακτικό 76/19-2-2008 [Σ17-21] έχει τη συνήθη παραποίηση: το κείμενο μιας παραγράφου που έδωσα στην πρακτικογράφο δεν καταχωρήθηκε, [Σ22] υπέγραψαν εκ των υστέρων άτομα που δεν ήταν παρόντες (μετά τον α/α 55), ψευδώς αναφέρεται ότι ο διευθυντής «διάβασε την καταγγελία μου». Σχετικά με όσα γράφονται στο πρακτικό 76: α) Ο διευθυντής δεν διάβασε την καταγγελία. β) Ισχυριζόμενος ότι τη διάβασε, επιβεβαιώνει ότι φρόντισε να μην τοποθετηθεί στο φάκελο ενημέρωσης. γ) Αναφέρθηκε σ' αυτήν, χαρακτηρίζοντάς την «ένσταση». Το σχετικό με την πρωτοκόλληση ψεύδος και οι υπεκφυγές που προσπαθούν να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα, απλώς επιβεβαιώνουν το

3σέλιδο κείμενο που κατέθεσα και τη συνευθύνη της κας Ζxxxxxxx. Οι δύο νέες τότε- υποδιευθύντριες ταυτίστηκαν με τη συνολική στάση του διευθυντή, παίζοντας μάλιστα το ίδιο κρυφτούλι. Κατ' ιδίαν ερωτήθηκαν από μένα (8-2-08) και δήλωσαν ότι δεν είχαν δει την καταγγελία μου. Δημόσια δε, προτίμησαν τη σιωπή, τόσο επί της απόκρυψης του εγγράφου που όφειλε ο διευθυντής να τους γνωστοποιήσει, όσο και επί των καταγγελλόμενων. **3)** Μετά τη συνεδρίαση της 19-2-08 διαπίστωσα ότι στο πρακτικό 59/18-12-07 είχαν προστεθεί άλλα τρία ονόματα, πέραν των 73 που υπήρχαν τη στιγμή της καταγγελίας [Σ23-25]. Ο χώρος των υπογραφών και ο γραφικός χαρακτήρας (διαφορετικός από της πρακτικογράφου), τα τονίζει με τον καλύτερο τρόπο. Λόγω του «θορύβου» που είχε ήδη δημιουργηθεί στο σχολείο περί της νομιμότητας της πράξης 59, η διεύθυνση προσπάθησε να μετατρέψει το θέμα της εικονικής συνεδρίασης σε ζήτημα «απαρτίας». Μετρήσεις, υπολογισμοί, συνεννοήσεις γίνονταν στο γραφείο του διευθυντή. Δύο φορές έχει υπογράψει η κα Πxxxxxxx «73 άτομα, 66 άτομα υπέγραψαν», έγραφε ένα κίτρινο χαρτάκι σημειώσεων με το γραφικό χαρακτήρα της πρακτικογράφου, που υπήρχε κολλημένο πάνω στο πρακτικό 59 μετά τη συνεδρίαση της 19-2-08. Προφανώς, η προσθήκη περισσότερων ονομάτων, που δεν μπόρεσε να γίνει στην πράξη 59 (ελλείπει χώρου) συνέβη στην πράξη 66/23-1-08. **4)** Με δεδομένα: τις μεθοδεύσεις του διευθυντή, την απουσία απάντησης από τον προϊστάμενο της Δ/σης Δ/θμιας Εκπ/σης Αν. Θεσ/νίκης, ενημέρωσα τον κ. Τxxxxxxx για τα όσα έγιναν στο σχολείο, έκανα γνωστή την πρόθεσή μου να αναζητήσω λύση εκτός της υπηρεσίας (3-3-2008) [Σ28]. **5)** Κατήγγειλα την υπόθεση στο Συνήγορο του Πολίτη και στο Σώμα Επιθεωρητών Ελεγκτών Δημόσιας Διοίκησης [Σ29-30].

2.2 ΠΡΑΞΗ 94/17-4-2008

1) Δείτε την «ανακοίνωση» για τη συνεδρίαση της 16-4-2008 [Σ31] και συγκρίνετέ την με την ανακοίνωση της ταυτόχρονης 3ωρης συνεδρίασης των μαθητών [Σ32]. Αμφότερες βγήκαν την προηγούμενη μέρα και προδιέγραφαν προθέσεις και αποτελέσματα. Μια ακόμα σημείωση: η 16η Απριλίου 2008 ήταν από καιρό προσδιορισμένη ως μέρα διεξαγωγής του προσυνεδρίου της ΟΛΜΕ με θέμα: «Σχολικά προγράμματα και βιβλία στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση». **2)** Στην ερώτηση καθηγήτριας (16-4-08): «πού είναι οι καθηγητές κ. διευθυντά; Δεν είναι εδώ ούτε όλοι οι καθηγητές της 1ης ώρας» η απάντηση του διευθυντή ήταν «πού να ξέρω εγώ;». **3)** Γιατί δεν συντάχθηκε πρακτικό για τη συνεδρίαση της 16-4-08; Ποιοι ήταν παρόντες εκείνη τη μέρα; **4)** Πώς γίνεται στο πρακτικό

94/17-4-08 [Σ33-37] να μην αναφέρεται έστω και περιληπτικά το θέμα του κειμένου που «κατέθεσε ο κ. Ζυγούρας», [Σ38] με δεδομένο μάλιστα ότι δεν τέθηκε απλώς σε ψηφοφορία, αλλά έγινε συζήτηση πάνω σ' αυτό, που επίσης δεν περιέχεται στα πρακτικά; 5) Γιατί στο πρακτικό της 17-4-08 περιλαμβάνονται επτά (7) προτάσεις επιμόρφωσης που δεν ακούστηκαν, δεν συζητήθηκαν στη συνεδρίαση, «κατατέθηκαν» όμως έγκαιρα, ώστε να συμπεριληφθούν (ανώνυμα) στο πρακτικό μιας συζήτησης, για την οποία ο διευθυντής διαρκώς τόνιζε ότι η προθεσμία αποστολής των προτάσεων έληγε την ημέρα εκείνη (17-4-08); Ο σύλλογος διδασκόντων δεν συγκαλείται μόνο και μόνο για να κατατεθούν γραπτά κείμενα και να καταχωρηθούν στα πρακτικά. Εξ άλλου, αν ο προϊστάμενος της Δ/σης ήθελε απλώς κατάθεση / αποστολή προτάσεων επιμόρφωσης, τότε μέσω του εγγράφου 3006/14-4-2008 δεν θα ζητούσε τη σύγκληση συλλόγου διδασκόντων, αλλά θα έδινε το fax και το e-mail της Δ/σης. 6) Ήταν παρόντες στη συνεδρίαση οι με α/α 53-55 υπογράφοντες το πρακτικό; 7) Γιατί υπάρχει σβήσιμο στον α/α 56 των υπογραφών του πρακτικού; Υπήρξε κάποια αντίδραση από την κ. Σxxxxx για τη συμπληρωματική καταγγελία μου στο ΣΕΕΔΔ; [Σ39] Τι έχει να πει η κα Βxxxxxxx που ήταν παρούσα στο περιστατικό (18-4-2008); 8) Πώς εξηγείται η πλήρης αντίφαση των ασφυκτικών προθεσμιών του εγγράφου 3006/14-4-2008 της Δ/σης Δ/θμιας Αν. Θεσ/νίκης με την φράση που γράφτηκε στο πρακτικό: «ο σύλλογος διδασκόντων αποφάσισε η συνεδρίαση να επαναληφθεί στις 6 Μαΐου 2008 και ώρα 15:45 για να κατατεθούν και άλλες προτάσεις». Το ερώτημα αυτό είναι ρητορικό, η απάντηση θα δοθεί αργότερα.

2.3 ΠΡΑΞΗ 17/18-9-2008

Στις 18-9-08 ορίστηκε με ευθύνη του δ/ντή συνεδρίαση για τη λειτουργία της ιστοσελίδας του σχολείου. Στο αντίστοιχο πρακτικό [Σ40-46] υπάρχει ολοκληρωτική εξαφάνιση της προσωπικής μου τοποθέτησης και αποσιώπηση της μη ολοκλήρωσής της. Αντίθετα, τονίζεται ότι αρνήθηκα να παραδώσω το κείμενό μου. Πώς συμβαδίζουν τα δυο αυτά, ας ερωτηθούν ο διευθυντής και η πρακτικογράφος. Δείτε και μια παλιότερη ανακοίνωση, (όταν τα τυπικά θέματα λειτουργούσαν καλύτερα), απ' αυτές έβλεπαν επί πολλά χρόνια οι συνάδελφοι, που από μόνη της απαντά στο -έτσι κι αλλιώς- αστείο επιχείρημα περί «εκπρόθεσμης» κατάθεσης του κειμένου μου [Σ48]. Το κείμενο είχε τίτλο «οι θεσμοί στα μέτρα μας ή εμείς στα δικά τους;» [Σ49-56] και διαβάστηκε κατά το ήμισυ στη συνεδρίαση, προκαλώντας δύο διακοπές. Δύο φορές ρώτησα το

σύλλογο αν θέλει να συνεχίσω και οι μεμονωμένες απαντήσεις ήταν αντιφατικές. Ο διευθυντής για άλλη μια φορά έμεινε αμέτοχος από τη διαδικασία του διαλόγου. Αν και κατά την πρώτη διακοπή είπε ότι ήθελε να απαντήσει σε όσα έλεγα, τελικά, άρθρωσε μόνο τη φράση: «εσείς είστε ευχαριστημένος από τον εαυτό σας μέσα στο σχολείο κ. Ζυγούρα;». «Περιέργως», η φράση αυτή περιλαμβάνεται στα πρακτικά. Η κ. Κxxxxxxxx που είχε φέρει το θέμα της ιστοσελίδας εισηγητικά στο σύλλογο, ενώ έδειχνε την ευαισθησία της για δημοκρατικές διαδικασίες στη διαχείριση της ιστοσελίδας, δεν είχε ούτε λέξη να πει πάνω σε όσα άκουσε και λίγες μέρες μετά, διάβασε γραπτά. Η πρόθεση του διευθυντή σε σχέση με το θέμα της ιστοσελίδας φαίνεται από το γεγονός ότι οι προσθήκες της κ. Κxxxxxxxx στο ήδη γραμμένο πρακτικό έγιναν δεκτές μέσω αστερίσκου. [Σ41, Σ47] Ενώ για τη δική μου περίπτωση, το ιστορικό του «κρυφτού-κυνηγητού» που διαδραματίστηκε, μπορείτε να το δείτε στο έγγραφο 7832/25-9-08 που κοινοποιήθηκε στο Μ.Σ.Θ. [Σ57]. Τις παρατηρήσεις μου για τη γενικότερη διαστρέβλωση του πρακτικού θα τις βρείτε στο έγγραφο 8773/17-10-2008 της Δ/σης Δ/θμιας Αν. Θεσ/νίκης που περιλήφθηκε μόνο ως εξωτερικό συνημμένο στο πρακτικό της συνεδρίασης της 16-10-2008 [Σ59-60].

3. ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ - ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ

3.1 ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΘΕΜΑΤΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ (ΕΞΙ) ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ

Πράξη 59/18.12.07: Αποτέλεσε την αφορμή της αναφοράς μου προς τον προϊστάμενο της Δ/σης Δ/θμιας Εκπ/σης Αν. Θεσσαλονίκης. Η κατά το δοκούν μεταφορά στο βιβλίο πράξεων του Σ.Δ. όσων λέγονταν στις συνεδριάσεις, η αύξηση του αριθμού των παρόντων στο βιβλίο πράξεων ήταν γνωστές πρακτικές στο Μ.Σ.Θ. Το 2003 ο διευθυντής ανέτρεψε απόφαση συλλόγου, μετατρέποντας στο πρακτικό τη μειοψηφία σε πλειοψηφία, προκειμένου να πραγματοποιήσει την εκδήλωση του Μ.Σ.Θ. για τους Ολυμπιακούς Αγώνες που είχε προαποφασίσει [Σ58]. Στην περίπτωση όμως του πρακτικού 59/18-12-2007 ο διευθυντής **υπερέβη τα συνήθη**, συντάσσοντας μόνος του πρακτικό και καταγράφοντας ως παρόντες όσους διδάσκοντες ήθελε. Καθόσον το θέμα ήταν σοβαρό και πήρε διαστάσεις, για να καλυφθεί η υπόθεση, αλλοιώθηκαν και τα πρακτικά άλλων συνεδριάσεων (Πράξεις: 61/20-12-07, 66/23-1-08, 76/19-2-08).

Γιατί έγινε η νόθευση και η αλλοίωση των πρακτικών; Ποια είναι η ουσία της υπόθεσης «αναπλήρωση των χαμένων διδακτικών ωρών λόγω κατάληψης»: **1) Ο**

διευθυντής, που βρισκόταν μέσα στο σχολείο κατά τη διάρκεια της κατάληψης, επιθυμεί να μην υπάρξει συζήτηση για την κατάληψη στο σύλλογο. Επίσης, η απροθυμία του στη σύγκληση του σχολικού συμβουλίου είναι εμφανής (βλ. έγγραφο του τότε υποδιευθυντή [\[Σ61-62\]](#)). Ήταν μια τακτική που επιβεβαιώθηκε και πάλι στις αρχές του 2009, βλ. και το έγγραφό μου 337/11-2-2009 προς τον Δ/ντή Δ/θμιας Αν. Θεσσαλονίκης, κοινοποιημένο στο σύλλογο του Μ.Σ.Θ. [\[Σ63\]](#). Στη συνήθειά του να θεωρεί εν πολλοίς δεδομένη την πλειοψηφία και κτήμα του το βιβλίο πράξεων του συλλόγου, προέβη στην σύνταξη του νόθου πρακτικού που δέχθηκε να γράψει η πρακτικογράφος. Η επιχειρηματολογία του διευθυντή όπως φαίνεται και στα πρακτικά, επιβεβαιώνει τη σπουδή για το κλείσιμο της υπόθεσης, χωρίς συζήτηση. Ενώ στην πράξη της ανύπαρκτης συνεδρίασης «επικαλείται» την εγκύκλιο 6657/20-11-97, «αγνοεί» άλλα νεότερα έγγραφα, όπως την Υ.Α. Γ2/426/2-2-99 που προβλέπει τη σύγκληση του Σχολικού Συμβουλίου για το ζήτημα της αναπλήρωσης. Εξ' άλλου στο έγγραφο 8069Α/29-10-07 ο προϊστάμενος της Δ/σης Δ/θμιας τονίζει θέματα όπως την καταγραφή των απουσιών και την άμεση σύγκληση του Σχολικού Συμβουλίου [\[Σ64-65\]](#). Τι από αυτά εφάρμοσε ο Δ/ντης του Μ.Σ.Θ.; 2) ο σκόπιμος διχασμός του συλλόγου: όχι μόνο γνωρίζει ο διευθυντής ότι κάποιοι συνάδελφοι δεν θα υπογράψουν πρακτικό ανύπαρκτης συνεδρίασης, αλλά χρησιμοποιεί την ευκαιρία αυτή για να απαλλαγεί από αυτούς τους «ενοχλητικούς» -με τους οποίους έχει προσωπικά προηγούμενα- μια και καλή. Ενώ έχει αναπτύχθει το θέμα προφορικά και γραπτά, τόσο στις 23-1-08, όσο και στις 19-2-08, ενώ έχει κατατεθεί καταγγελία αντισυναδελφικής συμπεριφοράς στην Δ ΕΛΜΕΘ, ενώ όλα τα έγγραφα έχουν κοινοποιηθεί στο σύλλογο του ΜΣΘ, ο διευθυντής επιμένει, ενώ κάλλιστα μπορούσε να κλείσει το θέμα με μια διορθωτική κίνηση: να ακυρώσει το πρακτικό και να συγκαλέσει συνεδρίαση για το θέμα των καταλήψεων και των αναπληρώσεων. Δεν έχει μάθει όμως να συζητά θέματα του σχολείου, οπότε παραμένει βουβός στο σύλλογο προ ενός κορυφαίου ζητήματος, αμελώντας μια βασική του υποχρέωση: να αποτελεί ενωτικό παράγοντα του συλλόγου, να ενισχύει τη συνεργασία των μελών του και να εμπνέει θετικά κίνητρα στους εκπαιδευτικούς. Βουβός βέβαια δεν έμεινε με την Δ ΕΛΜΕΘ (η οποία απέφυγε ακόμα και να παραλάβει επίσημα την καταγγελία δίνοντας αρ. πρωτοκόλλου), καθώς είχε μέσα στο σχολείο μια τουλάχιστον συνάντηση με τον ειδικό γραμματέα της κ. Πxxxxxx Kxxxx στο διάστημα εκείνο (όπως δημόσια παραδέχθηκε ο τελευταίος στις 16-12-08). Το όλο θέμα ξεπερνά το διοικητικό και το σχετικό ποινικό πλαίσιο, καθώς ο διευθυντής διαλύει το σύλλογο και βάλλει ευθέως κατά της προσωπικότητας και της παιδαγωγικής συγκρότησης

του αρνούμενου να υπογράψει ένα νόθο πρακτικό. 3) Απορία 1η: Τι εμπόδιζε το διευθυντή του σχολείου να εντάξει το θέμα «αναπλήρωση χαμένων ωρών λόγω κατάληψης» στη συνεδρίαση της 20-12-2008; Μήπως το γεγονός ότι εκεί υπήρχε ήδη ένα «καυτό» θέμα που έπρεπε επίσης να υποβαθμιστεί; (βλ πράξη 61/20-12-2007 και σχετική ανακοίνωση [\[Σ66-70\]](#)). Απορία 2η: πώς εξηγείται η προσθήκη του ζητήματος των «αναπληρώσεων» κατά τον τρόπο αντίρρηση-μη αντίρρηση στο πρακτικό 61, όταν ο σύλλογος (κατά το διευθυντή) έχει πάρει απόφαση δύο μέρες πριν που έχει καταγραφεί στο πρακτικό 59; Απορία 3η: Ήταν παρόντες στη συνεδρίαση της 20-12-07 όσοι υπογράφουν μετά τον α/α 67; Απορία 4η: Τι μπορεί να καταλάβει κανείς διαβάζοντας από το πρακτικό 66/23-1-2008 τα περί των αναπληρώσεων; Πώς συμβαδίζουν όσα φαίνεται να είπα με το κείμενο που κατέθεσα; Με ποιον τρόπο συνδέονται οι εκδρομές σε Κωνσταντινούπολη και Βαρκελώνη με την καταχωρημένη διαφωνία του διδάσκοντα στο πρακτικό; Πόσοι καθηγητές δεν είχαν υπογράψει ως τότε το πρακτικό 59, πόσο συχνά γινόταν κάτι τέτοιο και τι μέτρα πήρε ο διευθυντής; Τέλος, γιατί πρώτη φορά γίνεται λόγος σε ένα πρακτικό για την έλλειψη υπογραφών σε προηγούμενο πρακτικό;

Η διερευνητική έκθεση του ΣΕΕΔΔ θέτει το γνωστό θέμα της δικαιολογημένης απουσίας από μια συνεδρίαση. Γιατί δεν αναφέρονται οι «απόντες» της 18.12.07 στο πρακτικό; Δεν πρέπει σήμερα να κληθούν οι απόντες, είτε για να αιτιολογήσουν την απουσία τους, είτε για να δηλώσουν ότι δεν έλειπαν, επειδή ουδέποτε προσκλήθηκαν, επειδή η συνεδρίαση που αναφέρει το πρακτικό ουδέποτε έγινε;

Σχετικά με τους υπογράψαντες το πρακτικό 59: Λένε αλήθεια σήμερα όσοι συνάδελφοι, μέλη του συλλόγου, ισχυρίζονται ότι δεν θυμούνται **αν έγινε ή δεν έγινε** η συνεδρίαση, όταν: συζητήθηκε το θέμα στις δύο μετέπειτα συνεδριάσεις, κοινοποιήθηκαν 4 έγγραφα στο σύλλογο μέχρι το Πάσχα του 2008, έγινε μεγάλος θόρυβος γύρω από τις «καταγγελίες», έκανα κατ' ιδίαν συζητήσεις και έστειλα μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου σε πολλούς συναδέλφους (Γκxxxxxxxx, π. Τκxxxxxxxx, Γκxxxxxxxx, Μκxxxxxxxx, Κκxxxxxxxx, Κκxxxxxxxx, Κκxxxxxxxx, Σκxxxxxxxx, Σκxxxxxxxx, Σκxxxxxxxx...). Τους ρωτούσα γιατί υπέγραψαν, εξηγούσα τη σοβαρότητα του θέματος, τους ενημέρωνα για την πρόθεσή μου να κάνω ό,τι μπορώ, προκειμένου να σταματήσει αυτή η κατάσταση. Ο μέσος όρος των απαντήσεων ήταν αυτός που υπήρχε και στις συνεδριάσεις: σιωπή, περίσκεψη, σχόλια όπως «τι να κάνουμε;», «έτσι συνηθίσαμε να γίνεται».

Σχετικά με την ίδια την κατάληψη: Πώς εξηγείται η πόρτα του σχολείου να ανοίγει από τους καταληψίες για ένα μόνο άτομο; Πώς εξηγείται η μαζική απάντηση των παιδιών «ο διευθυντής είναι μαζί μας, δεν αφήνουμε κάποιον άλλον να μπει, γιατί μπορεί να μας βάλει απουσίες». Γιατί στη μοναδική κατάληψη που έμεινε για λίγο εκτός σχολείου ο διευθυντής (27-28.1.2009) καταβάλλει κάθε προσπάθεια για να μπει στο σχολείο; Ποια αξιοπρέπεια εμπνέει στους μαθητές ένας διευθυντής σχολείου που στέλνει αντιπροσώπους του να πουν «αφήστε το διευθυντή να μπει μέσα, έχει σοβαρές και επείγουσες δουλειές, δεν τον λυπάστε, είναι εγχειρισμένος;». Δείχνει η στάση αυτή πως έκανε ό,τι ήταν δυνατόν για να μην ξεκινήσει και για να τερματιστεί η κατάληψη; Ή μήπως δείχνει ότι ο διευθυντής έχει συνηθίσει να ξεχωρίζει τον εαυτό του πάντα από το σύλλογο με τρόπο που καταδεικνύει ρόλους, όχι διακριτούς, αλλά αντικρουόμενους; Πώς μπορούσε να παρθεί οποιαδήποτε απόφαση στο Σχολικό Συμβούλιο, για να εφαρμοστεί στη συνέχεια, όταν ο αρμόδιος για τη σύγκληση και την καταγραφή των πρακτικών διευθυντής του σχολείου λειτουργούσε με τρόπο παρόμοιο με αυτόν που είχε και στο σύλλογο διδασκόντων; Πώς θα μπορούσε ένα πολύ πιο χαλαρό συλλογικό όργανο να λάβει και να εφαρμόσει αποφάσεις, όταν ο σύλλογος διδασκόντων συχνά αδυνατούσε; Γιατί ο πρόεδρος του συλλόγου γονέων κ. Θxxxxxxxxxxxxx ζητούσε στο Σχολικό Συμβούλιο της 10.11.08 τα πρακτικά προηγούμενων Σχ. Συμβουλίων για τα οποία ο διευθυντής είχε δεσμευτεί ότι θα ήταν έτοιμα για υπογραφή; Γιατί η κα Kxxxxxxxxx δήλωνε το 2007, «άμα δεν γίνει και τώρα το πρακτικό του Σχολικού Συμβουλίου, εγώ δεν ξαναέρχομαι στις συνεδριάσεις του». Πώς εξηγείται, να ερωτάται στο Σχολικό Συμβούλιο της 24-9-2008 ο διευθυντής αν θα συζητηθούν τα θέματα που θέτει το έγγραφο 80350/19-6-08 του ΥπΕΠΘ (*Προγραμματισμός Εκπαιδευτικού Έργου για τα Γυμνάσια, τα Γενικά Λύκεια και τα ΕΠΑΛ/ΕΠΑΣ για το σχολικό έτος 2008-2009*) και ο διευθυντής να δηλώνει ότι δεν είναι ενήμερος για τα «τελευταία έγγραφα»; [\[Σ71-72\]](#)

Πράξη 94/17.4.08: Σε ένα ακόμα μετά την «κατάληψη» μείζον θέμα, την «επιμόρφωση των εκπαιδευτικών», με αρχική ευθύνη του διευθυντή του Μ.Σ.Θ. εκφυλίστηκε η διαδικασία, αλλοιώθηκαν τα λεγόμενα και ο αριθμός των παρόντων στο βιβλίο πράξεων.

Το ζήτημα της προειδοποίησης για τη σύγκληση του συλλόγου παραμένει αναπάντητο. Η συνεδρίαση αυτή ήταν «έκτακτη», αλλά έκτακτη στην περίπτωση αυτή δεν μπορεί να σημαίνει υπερεπείγουσα, αφού προφανώς αφορά στην

διαβούλευση που είχε ανακοινώσει ο Υπουργός Παιδείας σε σχέση με το σημαντικό θέμα της «επιμόρφωσης». Υπήρχε οδηγία από το ΥΠΕΠΘ να δοθεί 48ωρη προθεσμία στους καθηγητές; Δεν φαίνεται εδώ μια τεράστια αντίφαση μεταξύ του υπερεπείγοντος και της διαβούλευσης από τη βάση; (σύλλογοι, διευθύνσεις, περιφέρειες, υπουργείο). Γιατί έστειλε αυτό το έγγραφο η Δ/ση Δ/θμιας στις 15 Απριλίου [Σ31] και γιατί έσπευσε να το διεκπεραιώσει ο διευθυντής του σχολείου μ' αυτό τον τρόπο; Πώς συμβαδίζει το έγγραφο της Δ/σης Δ/θμιας Αν. Θεσσαλονίκης με το έγγραφο 55367/29-4-2008 του ΥΠΕΠΘ [Σ73-74] που έχει ημερομηνία δύο εβδομάδες μετά; Και αν υποθέσουμε ότι το έγγραφο της Δ/σης αποτελούσε πρωτοβουλία του κ. Τxxxxxxx, ώστε να δοθεί επί πλέον χρόνος στους εκπαιδευτικούς (η απόφαση για τη διαβούλευση πάρθηκε στις 12-3-08 [Σ75]), τότε δεν μεγιστοποιείται και η αντίφαση της απαίτησης του κ. Τxxxxxxx για απάντηση των εκπαιδευτικών εντός 48 ωρών;

Πράξη 17/18.9.08: Ο διευθυντής είχε να διευθετήσει ένα μείζον θέμα: Να περιορίσει την ιστοσελίδα του σχολείου και -μέσω αυτής- τις δραστηριότητες του «ανοιχτού σχολείου» στα όρια της δικής του αντίληψης για την παιδεία και το δημόσιο συμφέρον. Σύμφωνα δε με την έκφραση της κας Πxxxxxxx που μιλούσε μαζί του λίγες μέρες πριν τη συνεδρίαση, η προσχεδιασμένη αυτή ενέργεια ισοδυναμούσε με την «κατάληψη του τελευταίου οχυρού». Ενώ η συνεδρίαση έληξε όπως έληξε και η μόνη απόφαση ήταν η σχετική πλειοψηφία μιας πρότασης που προήλθε από μια διαδικασία χάους, ο διευθυντής α) δεν επιχείρησε να προκαλέσει νέα συνεδρίαση για το θέμα, β) προσπαθούσε να αποκαταστήσει με τις γνωστές *συμβάσεις ιδιωτικού δικαίου* τη λειτουργία της ιστοσελίδας, κάτι που βέβαια αντέφασκε και με αυτήν ακόμα την απόφαση της συνεδρίασης. Πολλοί συνάδελφοι εξέφραζαν στον κ. Βxxxx και σ' εμένα την ανάγκη να λειτουργήσει και πάλι η ιστοσελίδα του σχολείου. Επρόκειτο για τη γνωστή τακτική του διευθυντή να μην αναλαμβάνει τις ευθύνες του και να λειτουργεί με μεσάζοντες. Προσωπικά, δέχθηκα την πιο ισχυρή πίεσή του να αναλάβω τη λειτουργία της ιστοσελίδας τον Ιανουάριο του 2009. Μου μεταφέρθηκε μέσω της υποδιευθύντριας κ. Βxxxxxxxxx επί τη βάσει του επιχειρήματος «είπαμε, δεν είπαμε;» (για τη δημοσίευση μια συγκεκριμένης εκδήλωσης στην ιστοσελίδα) και συνοδευόταν με την προειδοποίηση εκδίωξης μου από την αίθουσα που έκανα μάθημα κιθάρας. Ήταν η μόνη αίθουσα με υπολογιστές, που είχαν αγοραστεί για κατ' αρχήν χρήση - υποστήριξη της ιστοσελίδας του σχολείου.

3.2 Η ΕΥΘΥΝΗ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

3.2.1 Γενικά

Βρισκόμαστε σήμερα εδώ, από μια σειρά αφορμών, από μια σειρά αιτίων. Σήμερα, απαιτείται η ένορκη κατάθεση των συλλόγων διδασκόντων δύο σχολικών ετών κι αυτό γιατί; για να επαληθεύσουμε αν έγιναν αυτά που λέμε ότι έγιναν, αν έγιναν κι άλλα, που αποφύγαμε να πούμε. Αν έπρεπε να δώσω μια και μόνη, άμεση, διαδικαστική απάντηση στην ερώτηση «γιατί σήμερα γίνεται μια ΕΔΕ που διέταξε ο Περιφερειακός Δ/ντής Εκπ/σης και εμπλέκει το σύνολο των διδασκόντων του Μ.Σ.Θ.» αυτή θα ήταν: επειδή δεν συζητά ο σύλλογος διδασκόντων, επειδή δεν απαντά ο διευθυντής του σχολείου, επειδή δεν απαντά ο προϊστάμενος της Δ/νσης Δ/βάθμιας. Τέλος, επειδή η υπηρεσία εσωτερικού ελέγχου της δημόσιας διοίκησης ΣΕΕΔΔ, μη έχοντας ανακριτικές αρμοδιότητες, βασίστηκε στον έλεγχο της Δ/νσης Δ/θμιας και επειδή η ανεξάρτητη αρχή ΣτΠ βασίστηκε στο ΣΕΕΔΔ. Αυτή η απάντηση δεν είναι μικρή, είναι όμως γραμμική. Και η γραμμή της είναι συνεπής, είναι θεσμική. Δεν δίνει βέβαια απάντηση στο πώς και γιατί προέκυψαν τα καταγγελλόμενα. Πώς δηλαδή φτάσαμε στο σημείο να γίνονται αυτά που καταγγέλλονται. Εδώ πάμε στα επί της ουσίας θέματα και συγκεκριμένα στο πώς λειτουργεί ο σύλλογος διδασκόντων του Μ.Σ.Θ. εδώ και πολλά χρόνια, με κατ' αρχήν ευθύνη του προϊσταμένου του.

Μια ΕΔΕ διενεργείται για να διαπιστωθούν τα τυχόν πειθαρχικά παραπτώματα και να προσδιοριστούν τα πρόσωπα που ευθύνονται. Διερευνά όμως και τις συνθήκες κάτω από τις οποίες έχουν διαπραχθεί οι πράξεις που συνιστούν τα παραπτώματα. Προφανώς, στην περίπτωσή μας, στις συνθήκες μιας διαρκούς μεθόδευσης που οδηγεί και σε αλλοίωση των πράξεων του συλλόγου ενός σχολείου, θα πρέπει να φαίνεται καθαρά το αίτιο, δηλαδή το κίνητρο της αλλοίωσης. Αναγκαστικά λοιπόν, ως καταγγέλλων της υπόθεσης που έγινε η αφορμή για την ΕΔΕ, θα πρέπει να επεκταθώ στις συνθήκες λειτουργίας του Μουσικού Σχολείου Θεσσαλονίκης.

Για τη λειτουργία του συλλόγου και τις ευθύνες όλων μας, βρέθηκα στην άχαρη και δυσάρεστη θέση να απευθυνθώ εκτεταμένα στο σύλλογο δύο φορές, προφορικά και γραπτά [Σ13-15, Σ49-56]. Εκεί θα βρείτε αρκετά στοιχεία. Αναγκάστηκα να περιγράψω την κατάσταση, να πω τα αυτονόητα, να ρωτήσω γιατί συμβαίνουν όλα όσα δεν θα έπρεπε να συμβαίνουν. Κι όμως, πολλοί σιώπησαν, αρκετοί ούτε τα άκουσαν, καθώς έλλειπαν από τις συνεδριάσεις, βοηθώντας με τον τρόπο τους να φτάσουμε στην ΕΔΕ. Σήμερα βρίσκομαι στην ακόμα πιο δυσάρεστη θέση να τεκμηριώσω όλα όσα είπα.

Ο συγκεντρωτισμός με τον οποίον ασκεί τα καθήκοντά του ο διευθυντής δεν αμφισβητείται. Εκείνο που αμφισβητείται είναι ο χαρακτήρας του συγκεντρωτισμού και τα αποτελέσματά του. Τα μουσικά σχολεία φέρουν από την έναρξη της λειτουργίας τους τα θεσμικά κενά του ιδρυτικού τους νόμου. Για το Μ.Σ.Θ., ό,τι δεν είναι σαφώς ορισμένο από τη νομοθεσία, θεωρείται από τον διευθυντή ότι εμπίπτει στην αποκλειστική του αρμοδιότητα. Και τα θέματα αυτά είναι αρκετά και καίρια (μουσικά σύνολα, εκδηλώσεις του «ανοιχτού σχολείου», εξετάσεις μουσικών μαθημάτων, β' ανάθεση μουσικών εδικοτήτων, διαχωρισμός τμημάτων σε αντικείμενα όπως η Βυζαντινή Μουσική). Αλλά και για πολλά από όσα ο σύλλογος διδασκόντων είναι υπεύθυνος, ο διευθυντής, αφού δράσει διαλυτικά ως προς τη συλλογικότητα, αποφασίζει μόνος του και στη συνέχεια δικαιολογείται ότι έπρεπε να πάρει πρωτοβουλίες. Για την ανάγκη συγκεντρωτισμού που επιβάλλουν οι συνθήκες του Μ.Σ.Θ. έχω ήδη εκφραστεί. Τα προβλήματα ξεκινούν από τη στιγμή που ο διευθυντής σκόπιμα παρακάμπτει την προβλεπόμενη συλλογικότητα, δημιουργώντας προϋποθέσεις παιδαγωγικής υποβάθμισης. Τα προβλήματα ξεκινούν από τη στιγμή που απαξιώνεται ο διδάσκων. Τα προβλήματα ξεκινούν από τη στιγμή που η φοβική συμπεριφορά του διευθυντή δημιουργεί διοικητικές-λειτουργικές αγκυλώσεις. Τα προβλήματα ξεκινούν από τη διαρκή μετάθεση των ευθυνών του, από τη συνεχή διάχυση μιας ευθυνοφοβίας. Τα προβλήματα ξεκινούν από την προτεραιότητα που δίνει ο διευθυντής και τον πολύτιμο χρόνο που καταναλώνει στα εξεταστικά σαββατοκύριακα του ΑΣΕΠ, του ΚΠγ, των πολλαπλών βαθμολογικών και εξεταστικών κέντρων του Ιουνίου. Ενώ ένα Μουσικό Σχολείο έχει πολλαπλάσιες διοικητικές, παιδαγωγικές και οργανωτικές απαιτήσεις σε σχέση με ένα άλλο Σχολείο, ενώ υπάρχουν πολλαπλάσια προβλήματα που προκύπτουν καθημερινά (πολλά οφείλονται στα θεσμικά κενά), ο διευθυντής εμφανώς υποτιμά την εκπαιδευτική διαδικασία, τον απολογισμό και τον προγραμματισμό του σχολικού έργου, απορροφημένος από τα καθήκοντά του ως προέδρου ή μέλους των σχετικών επιτροπών. Τα προβλήματα ξεκινούν από τη στιγμή που ο διευθυντής διαιρεί το σύλλογο, συμπεριφερόμενος προνομιακά σε κάποια μέλη του. Τα προβλήματα ξεκινούν από τη στιγμή που ο διευθυντής μπορεί και παρεμβαίνει καίρια στην επιλογή του μη μόνιμου προσωπικού.

Μερικά από όσα ο σύλλογος έχει δει τα τελευταία χρόνια: Άρνηση του διευθυντή να συγκαλέσει έκτακτες παιδαγωγικές συνεδριάσεις που θα προσπαθήσουν να καλύψουν τις συνέπειες από τα θεσμικά κενά λειτουργίας των Μ.Σ. ως προς τα μουσικά μαθήματα, πλήρη απαξίωση σε πρωτοβουλίες διδασκόντων για παιδαγωγικά θέματα, επιλογή καθηγητή από τους γονείς ή/και

τους μαθητές στα ατομικά μουσικά μαθήματα, αλλαγή καθηγητή σε μαθητή ατομικού μαθήματος χωρίς κάποια συζήτηση παρουσία του γονέα και του καθηγητή, μη προώθηση των εκθέσεων που συνέταξαν οι αρχηγοί των πολυήμερων εκδρομών στη Δ/νση Δ/θμιας, διάθεση των χώρων του σχολείου και του μαθητικού-διδασκτικού δυναμικού σε ιδιωτικούς φορείς που ασκούν δραστηριότητες ασύμβατες με το σκοπό της παιδείας, άρνηση του διευθυντή να ενημερώσει το σύλλογο για τα οικονομικά θέματα, διαχείριση των κονδυλίων της σχολικής επιτροπής με αποκλειστικά δικά του κριτήρια. Κάθε πρωτοβουλία, κάθε πρόταση που δεν ξεκινά από τον ίδιο, συναντά εμπόδια και άρνηση.

Ο κλειστός τρόπος που σκέφτεται, τον κάνει να αποκρύπτει θέματα που θέλει να υλοποιήσει (και φοβάται ότι μπορεί να συναντήσουν αντίρρηση), να μην τα παρουσιάζει στο σύλλογο ως προτάσεις που εξυπηρετούν εκπαιδευτικούς στόχους (π.χ. η μετάβαση της χορωδίας ή της ορχήστρας του σχολείου στο εξωτερικό, εκδηλώσεις εκτός ωρών διδασκαλίας με συμμετοχή μαθητών και καθηγητών του σχολείου). Το αποτέλεσμα είναι, να πληροφορούνται οι περισσότεροι διδάσκοντες τα γεγονότα από τον τύπο. Η φοβική του συμπεριφορά μπορεί να ξεκινήσει από την απροθυμία του να δεχθεί την επίσκεψη του «Συνήγορου του Παιδιού», μέχρι και να αποκρύψει την επίσκεψη του Υπουργού Παιδείας στο σχολείο με την αναληθή δικαιολογία «δεν είναι για τους καθηγητές η συνάντηση, είναι για τα στελέχη εκπαίδευσης». Ο συγκεντρωτισμός φτάνει συχνά μέχρι σημείου ιδιοκτησιακής αντίληψης του μουσικού σχολείου. Μια αντίληψη που δεν διστάζει να τη δείχνει και προς τα έξω και μάλιστα γραπτά. Δείτε με ποιο τρόπο αναγραφόταν στα προγράμματα εκδηλώσεων του δημόσιου τομέα η προσωπική «συμβολή» του διευθυντή [Σ276]. Κι όλα αυτά, μπροστά στα μάτια εκπαιδευτικών, μπροστά στα μάτια παραγόντων της παιδείας. Εκφράσεις του διευθυντή όπως «έχω ΑΣΕΠ αύριο..., έχω παραγγείλει καθηγητές..., δεν γίνεται να σας συγκαλώ κάθε τόσο..., τι θέλετε, να σας φέρω Παρασκευή;» δεν δείχνουν μόνον ανεπάρκεια στην εκπλήρωση του ρόλου του, αλλά και ταύτιση του σχολείου και της διοίκησης με το πρόσωπό του. Δείτε με ποιο τρόπο ομαδοποιείται το όνομά του σε πρόγραμμα εκπαιδευτικής ημερίδας, μαζί με τον εμπορικό χορηγό [Σ277]. Τέλος, το κληρονομικό δίκαιο δεν είναι παρόν μόνον στα πολιτικά κόμματα, αλλά και στη δημόσια διοίκηση. Οι μαθητές (και οι παρόντες καθηγητές) μπορούν να βεβαιώσουν ότι άκουσαν τον διευθυντή στις 23-1-09 να τους λέει ότι φροντίζει, ώστε μετά την αποχώρησή του, το σχολείο να παραδοθεί σε καλά χέρια.

Η ιδιοκτησιακή αντίληψη έκανε το διευθυντή ακόμα και να εκτρέπεται από τους κανόνες στοχοθεσίας-λειτουργίας του δημόσιου σχολείου. Την άνοιξη του 2006 ο διευθυντής έγινε αιτία μεγάλης αναστάτωσης του συλλόγου και βαριάς υποβάθμισης του σχολικού έργου, καθώς ενέκρινε με την υπογραφή του, χωρίς τη σύμφωνη γνώμη γονέων/κηδεμόνων, τη μετάβαση μαθητών σε τηλεοπτικό διαγωνισμό της ΕΤ3 που θα εκπροσωπούσαν το σχολείο σε μια διαδικασία παιδαγωγικής έκπτωσης, που επιπλέον υπέσκαπτε το θεσμό των μαθητικών καλλιτεχνικών αγώνων του ΥΠΕΠΘ. Το Δεκέμβριο του 2006, εν αγνοία του συλλόγου, διέθεσε μια Κυριακή την αίθουσα εκδηλώσεων και τους χώρους του σχολείου για μια εκδήλωση «ενίσχυσης αθλητών με αναπηρία». Στην πραγματικότητα η εμπορική εταιρία (Intxxxxx) που συνδιοργάνωνε την εκδήλωση, απλώς πουλούσε επενδυτικά και άλλα εμπορικά προϊόντα. Η όλη διαδικασία μόνο σε δημόσιο σχολείο δεν άρμοζε. Το πλέον παράτυπο στοιχείο ήταν η παρουσία μαθητών και καθηγητών του σχολείου που πλαισίωναν μουσικά την εκδήλωση. Τον ίδιο χρόνο, ο διευθυντής δημιούργησε 4 χώρους κάτω από τις σκάλες που οδηγούσαν στο ισόγειο και στον πρώτο όροφο. Τους μικρούς και ανήλιους αυτούς χώρους, που μόνο για αποθήκες ταίριαζαν, όρισε ως τάξεις ατομικών μαθημάτων των παιδιών με προβλήματα όρασης. Η προσπάθεια του διευθυντή ακυρώθηκε αυτοστιγμεί από την άμεση παρέμβαση του Β. Βxxxxx. Οι «παρεμβάσεις» αυτές, όπως τις θεωρούσε ο διευθυντής στο έργο του, αντί να τον προτρέψουν σε έναν διάλογο και μάλιστα ανοιχτό, τον έκαναν να συμπεριφέρεται με τρόπο ακόμα πιο κλειστό, πειστικό, αλλά και εκδικητικό ως προς τους «διαφωνούντες» με αυτόν. Αυτό που δε φαινόταν να λαμβάνει υπόψη του ο διευθυντής, ήταν ότι μια εκδικητικότητα που στρεφόταν κατά συγκεκριμένων προσώπων, έβλαπτε ολόκληρο το σύλλογο και επηρέαζε αρνητικά τη σχολική λειτουργία: τον Απρίλιο και Μάιο του 2006, ο σύλλογος ενημερώθηκε μέσω δύο εγγράφων μου για την άστοχη και βλαπτική ως προς το διοικητικό-παιδαγωγικό έργο πράξη του διευθυντή σχετικά με τις δικτυακές υποδομές υπολογιστών και την ευρυζωνική πρόσβαση στο διαδίκτυο [\[Σ78-80\]](#). Την εποχή που η κυβερνητική πολιτική στα σχολεία προωθεί τα μέσα πληροφορίας και επικοινωνίας ως σύγχρονα εργαλεία της μάθησης, ο διευθυντής καταργεί τη μόνη ευρυζωνική σύνδεση που έγινε με πρωτοβουλία καθηγητών και τη δική του σύμφωνη γνώμη, αφήνοντας ανεκμετάλλετους τους υπολογιστές που μόλις αποκτήθηκαν. Πρόκειται για πράξη που έδειξε ξεκάθαρα ότι τα συμφέροντα του σχολείου δεν αποτελούν προτεραιότητα γι' αυτόν.

Η χρόνια συμπεριφορά του διευθυντή, ο τρόπος άσκησης των καθηκόντων του επέδρασε και στο χαρακτήρα του σχολείου. Η φήμη δεν αποτελεί

αποδεικτικό στοιχείο. Ωστόσο την άποψη ότι το Μ.Σ.Θ. είναι ένα «εύκολο σχολείο, χωρίς πολλές απαιτήσεις για τους μαθητές» επιβεβαιώνουν με την πράξη και τα λόγια τους, εκτός από τους μαθητές που φοιτούν, και όσοι μαθητές εγκατέλειψαν το σχολείο, αλλά ξαναγύρισαν πίσω σ' αυτό (άγνωστο με ποια διαδικασία) νωρίτερα ή αργότερα. Το Μ.Σ.Θ. εγκαταλελειμμένο από θεσμούς και διοικητική ιεραρχία, στήθηκε από νωρίς πάνω σε πελατειακές σχέσεις. Στην υπηρετήση τέτοιων σχέσεων από τον συγκεκριμένο διευθυντή, μόνο η μουσική δεν μπορούσε να έχει προτεραιότητα, αφού αυτή ερμηνεύεται αποκλειστικά από αυτόν.

Μάλιστα, το πόσο νοιάζεται ο διευθυντής για τα μουσικά μαθήματα φαίνεται από το γεγονός, ότι γίνεται προσωπικά η αιτία να χάνονται πολλά από αυτά. Συστηματικά απασχολεί καθηγητές για διοικητικά θέματα σε ώρα μαθήματος. Πέρα από την προσωπική μου εμπειρία, πέρα από το ότι πολλοί θα βεβαιώσουν την προτεραιότητα που έδινε ο διευθυντής στα γραφειοκρατικά θέματα έναντι των μαθημάτων, υπάρχει ακόμα και η μαρτυρία της τότε υποδιευθύντριας κας Αxxxxxxxxx καταγεγραμμένη στο πρακτικό 35/20-11-2006 [Σ81-82]. Για την ανάθεση των μαθημάτων «συνόλων» θα μιλήσω σε άλλο σημείο, το πώς υλοποιούνται όμως τα μαθήματα αυτά, μπορεί εύκολα να το διαπιστώσει κάποιος, καταμετρώντας τους παρόντες μαθητές του σχολείου, μια τυχαία Τετάρτη μεταξύ 13:30-15:45.

3.2.2 Ο διάλογος και η συνεργασία με το διευθυντή

Στις αρχές του σχολ. έτους 2006-07 υποβλήθηκε μια εισήγηση στο σύλλογο διδασκόντων του Μ.Σ.Θ. για συζήτηση και δρομολόγηση μιας στρατηγικής πάνω στο σημαντικό θέμα «Τα ηλεκτρονικά μέσα πληροφοριών-επικοινωνιών στην Παιδεία & η χρήση τους στο Μ.Σ.Θ.». Το ζήτημα σχετιζόταν, τόσο με την υπό ανάπτυξη τότε ιστοσελίδα του σχολείου, όσο και με τη διευρυνόμενη χρήση των ΤΠΕ στην εκπαίδευση. Η εισήγηση ήταν μια πρωτοβουλία τριών εκπαιδευτικών, έγινε η επεξεργασία της σε μεγάλο βαθμό από μένα προσωπικά, υποβλήθηκε σε άλλα 11 μέλη του συλλόγου που δέχτηκαν να την προσυπογράψουν. Μοιράστηκε σε γραπτό κείμενο [Σ83-88] και σε CD-ROM, ο διευθυντής την αγνόησε επιδεικτικά και μετά από πολλές πιέσεις, έτυχε της επίσημης απάντησης που περιγράφεται στην πράξη 44/7-12-2006 [Σ89].

Την ίδια χρονιά, μετά τη διενέργεια των εξετάσεων στα μουσικά μαθήματα, υπέβαλα στο διευθυντή κριτική και προτάσεις για τη διδασκαλία, την οργάνωση

και την εξέταση των μουσικών μαθημάτων, που παλιότερα είχα θέσει και προφορικά [Σ90-91]. Καμία απάντηση, καμία πρόταση συζήτησης. Έθεσα στο σύλλογο την πρόταση δημιουργίας ψηφιακού αρχείου. Ο σύλλογος δεν αντέδρασε, ο διευθυντής δεν τοποθετήθηκε [Σ92-93]. Το 2007-08 ήταν η μοναδική φορά που μια λίστα με όσους ζητούσαν να αναλάβουν ένα μάθημα Συνόλου διαβάστηκε από το διευθυντή στη συνεδρίαση. Η «καινοτομία» σταμάτησε εκεί. Οι αποφάσεις πάρθηκαν και πάλι από τον ίδιο, με κριτήρια που μόνον ο ίδιος μπορεί να εξηγήσει. Στο αίτημα δημιουργίας συνόλου ψηφιοποίησης που είχα καταθέσει από κοινού με τον Β. Βxxxx δεν δόθηκε ούτε μια αρνητική, αιτιολογημένη απάντηση. Η απαξιωτική τακτική του διευθυντή είναι σταθερή. Επιβεβαίωση δε αυτής, ήταν η φράση «γιατί ν' απαντήσουμε;» που έμεινε παροιμιώδης μετά τη δημόσια εκφρορά της από το διευθυντή το 2005. Ήταν η άμεση αντίδρασή του στην ερώτηση καθηγητή «τι θα απαντήσουμε στη μητέρα της μαθήτριάς Νxxxxx;» για το θέμα που είχε τεθεί στο σύλλογο διδασκόντων, μέσω και του συλλόγου γονέων. Άλλες μέθοδοι του διευθυντή για να αποφεύγει την ευθεία συζήτηση ήταν η επίκληση του πεπρωμένου και η αποφυγή της ευθύνης: «και τι να κάνω εγώ;», «δεν είναι δικό μου θέμα». Τις απαντήσεις αυτές μπορούσε να πάρει κάποιος σε οποιοδήποτε θέμα έθετε, αν ο διευθυντής ήθελε να αποφύγει τη συζήτηση και την απάντησή του.

Ιδιαίτερα για τα μαθήματα μουσικής παιδείας, τα ζητήματα που απασχολούν το Μ.Σ.Θ. είναι πολλά. Δεν υπάρχει αναλυτικό πρόγραμμα που να δίνει έναν άξονα στόχων, μεθόδων, υλικού διδασκαλίας. Τα μουσικά αντικείμενα υποβαθμίζονται ακόμα και με το γεγονός ότι οι εξετάσεις τους διενεργούνται πριν τη λήξη του διδακτικού έτους, ενώ λειτουργεί το σχολικό ωράριο, σε στενότερο χρονικό πλαίσιο και πριν διαπιστωθεί η επάρκεια της φοίτησης. Στις 19-3-2009 υπέβαλα κατά τη συνάντηση καθηγητών μέσω της υποδιευθύντριας κ. Βxxxxxxxx για άλλη μια φορά (γραπτά) τις προτάσεις μου για τη στοχοθεσία, τον προγραμματισμό και την αξιολόγηση των μαθημάτων μουσικής παιδείας [Σ94-95]. Μέχρι στιγμής δεν έχει υπάρξει αντίδραση από το διευθυντή. Επιπλέον, τα ατομικά μουσικά μαθήματα είναι τα μόνα που συχνά καταλαμβάνουν στο ωρολόγιο πρόγραμμα την ώρα του φαγητού.

Το 2006, μετά από έγκριση του συλλόγου και συζήτηση στο σχολικό συμβούλιο, λειτούργησε για πρώτη φορά η «εισηγητική ομάδα επεξεργασίας πολυήμερων σχολικών εκδρομών». Πέρα από την εντατική επεξεργασία και την υποβολή ολοκληρωμένων προτάσεων-προγραμμάτων, η ομάδα (που

απαρτιζόταν από καθηγητές, γονείς και μαθητές) έβαλε τις βάσεις για την αναβάθμιση των πολυήμερων εκδρομών με δημοσιεύσεις των προγραμμάτων και των αιτήσεων προσφορών στο διαδίκτυο. Και αυτή η πρωτοβουλία δεν στηρίχθηκε από το διευθυντή. Σε συνεδριάσεις του συλλόγου το 2008, δια της σιωπής του σε σχετικό ερώτημα, άφησε να εννοηθεί ότι δεν δεσμεύεται από αποφάσεις προηγούμενων ετών. Το 2006 έγινα μάρτυρας της άποψης του διευθυντή: ο διαγωνισμός ανάθεσης μιας εκδρομής σε ταξιδιωτικό πρακτορείο είναι «μειοδοτικός». Την άποψη αυτή επίμονα υποστήριζε κατά τη διαδικασία ανοίγματος των προσφορών για την ανάθεση της εκδρομής της Γ΄ Λυκείου, προσθέτοντας ότι «παρανομούμε αν δεν επιλέξουμε τη φθηνότερη προσφορά». Αυτή η πράξη μπορεί να εξηγηθεί με δύο τρόπους: είτε αποτελούσε προσπάθεια επηρεασμού (ιδιαίτερα των μαθητών), είτε ο διευθυντής αδυνατούσε να ερμηνεύσει την υπουργική απόφαση 13324/Γ2/7-2-06, μεταφράζοντας το «καλύτερη προσφορά» ως «φθηνότερη προσφορά». Την άποψη του διευθυντή στήριξε τότε η σημερινή υποδιευθύντρια, κα Αxxxxxxxxx. Επίσης, την ίδια χρονιά, ο διευθυντής δεν προώθησε την έκθεση του αρχηγού της εκδρομής της Β΄ Λυκείου στη Δ/νση Δ/θμιας Εκπ/σης, πράγμα που διαπιστώθηκε αργότερα. Προ των υπεκφυγών του διευθυντή, ο κ. Βxxxxxx, αρχηγός της εκδρομής, αναγκάστηκε να καταθέσει ιδιοχείρως την έκθεση στη Δ/νση, το Φεβρουάριο του 2008.

Στην αρχή του σχολικού έτους 2005-06, ο σύλλογος ανέλαβε την πρωτοβουλία να συντάξει ένα κείμενο διαμαρτυρίας σχετικό με τη χρόνια αργοπορία κάποιων λεωφορείων, που είχε ως αποτέλεσμα πολλοί μαθητές να χάνουν την πρώτη ώρα. Η κίνηση αυτή στην ουσία έθετε προ των ευθυνών του διευθυντή, στον οποίον πολλές φορές παλιότερα είχε τεθεί το θέμα, καθώς ο ίδιος δεν μπορούσε να δώσει καμιά διαβεβαίωση προς το σύλλογο για τις ενέργειες που θα έκανε. Οι καθηγητές κινήθηκαν με τον τρόπο αυτό, επειδή το ίδιο είχε επαναληφθεί και το 2004-05. Και στην κίνηση αυτή ο διευθυντής αντέδρασε: δεν ήθελε επ' ουδενί να εμφανίζεται ένας σύλλογος καθηγητών να διεκδικεί τα αυτονόητα και να κοινοποιεί τη βούλησή του προς τη Δ/νση Δ/θμιας, τη Νομαρχία και το ταξιδιωτικό πρακτορείο. Ταυτόχρονα όμως, ο διευθυντής δεν ήθελε να αναλάβει τις ευθύνες που του επέβαλε η θέση του, ούτε να προασπίσει τα συμφέροντα του σχολείου.

Το 2005 ξεκίνησε η λειτουργία της ιστοσελίδας του σχολείου. Στα τρία επόμενα χρόνια έγιναν τεράστια βήματα στην κατεύθυνση: προβολή του θεσμού των Μ.Σ., προβολή των πάσης φύσεως εκδηλώσεων του σχολείου, των

εκδρομών, των παράλληλων δραστηριοτήτων των καθηγητών, των μαθητικών πρωτοβουλιών. Ο διευθυντής θέλοντας να φέρει την ιστοσελίδα και τις δραστηριότητες που προβάλλονταν μέσα απ' αυτήν στα δικά του μέτρα, έδρασε στη συνεδρίαση της 18-9-08 με τον τρόπο που περιέγραψα.

Σχετικά με το ζήτημα επιλογής του προσωπικού: Πάντα το σχολείο αυτό λειτουργούσε με πλήθος ωρομισθίων. Η δυνατότητα παρέμβασης του διευθυντή στο ζήτημα της επιλογής τους είναι ένα μεγάλο, πλην υπαρκτό θέμα. Σε κανένα άλλο γυμνάσιο-λύκειο (μη μουσικό δηλ) δεν υπήρχαν τέτοιες δυνατότητες παρέμβασης του προϊσταμένου σχολικής μονάδας στο ζήτημα προσλήψεων ωρομισθίων. Την εποχή δε που λειτουργούσαν και τα προπαρασκευαστικά τμήματα για παιδιά δημοτικού, οι δυνατότητες αυτές ήταν μεγαλύτερες και στόχευαν, άλλοτε σε ευνοϊκή και άλλοτε σε δυσμενή -για τον υποψήφιο- παρέμβαση. Προφορικά πάντα δήλωνε ο διευθυντής ότι δεν έχει καμία σχέση με τη διαδικασία επιλογής-κατάταξης αναπληρωτών και ωρομισθίων. Όμως από τη μια πλευρά έχουμε την ευνοϊκή παρέμβαση που εκφράζει ο διευθυντής στην πρόσληψη δ/ντή ορχήστρας [Σ96], από την άλλη, έχουμε διαμαρτυρίες καθηγητών που μιλούσαν ευθέως για παρέμβαση του διευθυντή, με στόχο τη μη πρόσληψή τους [Σ97-99]. Η παρέμβαση του κ. Κxxxxxxx στο σύλλογο διδασκόντων είχε πρωτοκολληθεί. Θα τη βρούμε σήμερα αν ψάξουμε στο πρωτόκολλο;

Ίσως η περισσότερο ενδεικτική πράξη του διευθυντή πάνω στο ζήτημα «λειτουργία του Μ.Σ.Θ. και ωρομίσθιοι» ήταν το διάστημα Ιαν-Φεβ 2008. Αφού ενεπλάκη στο θέμα «τρίωρη στάση εργασίας την 1-2-08 στο Μ.Σ.Θ», φτάνοντας να «προειδοποιεί» συναδέλφους που δεν συμπλήρωσαν τη δοκιμαστική διετή υπηρεσία να μην λάβουν μέρος, αφού μέσα από μια ακόμα προσπάθεια σπίλωσης -που απλώς κατέδειχνε διοικητική ανεπάρκεια- διέδιδε ότι όσοι έλαβαν μέρος στη στάση εργασίας «δεν το δήλωσαν», εμφανίστηκε ο διευθυντής στις 12-2-08 ενώπιον του συλλόγου να κόβει τη βασιλόπιτα, αφιερώνοντας το 2ο κομμάτι της στους ωρομίσθιους του σχολείου. Όχι μόνο δεν ενημέρωνε δηλαδή ο διευθυντής τους νεοδιόριστους, αναπληρωτές και ωρομίσθιους εκπαιδευτικούς για τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις τους, δίνοντάς τους και αντίγραφα νόμων και εγκυκλίων, όπως όφειλε, αλλά αντίθετα, προσπαθούσε να δημιουργήσει σχέσεις εξάρτησης, χρησιμοποιώντας και το στοιχείο του φόβου. Είναι μια γνωστή τακτική που ισχύει σε όλο το δημόσιο τομέα, που, παρενθετικά να πω, την αντιμετώπισα προσωπικά ως νεοδιόριστος, στο Γυμνάσιο της Ν. Καλλικράτειας. Το 1996 λίγες εβδομάδες μετά το διορισμό μου, με κάλεσε στο

γραφείο ο διευθυντής του σχολείου κ. Πxxxxxxx να μου πει ότι ένας «αιρετός» ενδιαφερόταν για μένα και αν τον ψήφιζα στις επερχόμενες εκλογές, θα φρόντιζε να παραμείνω στο σχολείο και να μην διατεθώ για συμπλήρωση ωραρίου σε άλλο σχολείο, αρκετά μακρύτερα [\[Σ100-101\]](#).

Το Σεπτέμβριο του 2007 γινόταν λόγος από πολλούς διδάσκοντες για την ανάγκη προσωρινής αναπλήρωσης της μιας από τις δύο θέσεις υποδιεύθυνσης που είχε μείνει κενή. Δημόσια ο διευθυντής αρνήθηκε οποιαδήποτε συζήτηση που θα οδηγούσε σε μια λύση μέχρι την οριστική διευθέτηση του θέματος. Ουδόλως ενοχλήθηκε από τον πρόσθετο φόρτο εργασίας, για τον οποίο σε άλλες περιστάσεις εκφραζόταν αντίθετα. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι όλες οι συνεδριάσεις του α΄ τριμήνου του σχολ. έτους 2007-08 άρχισαν με καθυστέρηση που προκλήθηκε από την καθυστερημένη άφιξη του διευθυντή. Ας σημειωθεί επίσης, ότι ενώ ο διευθυντής του Μ.Σ.Θ. έχει μηδενικό διδακτικό ωράριο, ουδέποτε έγινε λόγος για αναλογική επέκταση της ίδιας λογικής στις δύο θέσεις υποδιευθυντών.

Το Σεπτέμβριο του 2008 παρελήφθησαν μουσικά όργανα και ηλεκτρονικός εξοπλισμός. Ο διευθυντής όχι μόνο δεν ανακοίνωσε κάτι σχετικά με την παραλαβή τους και την αξιοποίησή τους, αλλά σε σχετική ερώτηση που του έγινε στο σύλλογο, παρέπεμψε κάθε ενδιαφερόμενο στο βιβλίο υλικού. Το έγγραφο της κας Κxxxxxx στον προϊστάμενο της Δ/σης για ευνόητους λόγους δεν περιγράφει το τι έγινε μεταξύ Σεπτεμβρίου και Ιανουαρίου. Καθένας όμως μπορεί να φανταστεί πώς και γιατί έφτασε στα χέρια της το νέο υλικό 4 μήνες μετά την παραλαβή του, με δεδομένο ότι ο διευθυντής, ως πρόεδρος της επιτροπής παραλαβής των μουσικών οργάνων, ουδέποτε αισθάνθηκε την ανάγκη να δώσει στο σύλλογο την παραμικρή πληροφόρηση. Κι όταν το έκανε, το διατύπωσε και στο πρακτικό με τέτοιο τρόπο που τα σχόλια περιττεύουν [\[Σ102\]](#).

Ποιος θεωρεί ως ιδιοκτησία του τα δημόσια έγγραφα των πράξεων του συλλόγου διδασκόντων και του πρωτοκόλλου; Ποιος είναι υπεύθυνος για το ότι ως προς τα σοβαρά θέματα, καταντήσαμε στο σύλλογο να επικοινωνούμε γραπτά και μέσω πρωτοκόλλου και παρ' όλα αυτά κάποιες φορές να μην το κατορθώνουμε; Και ποιος προσπάθησε και αυτήν ακόμα την επικοινωνία να την περιορίσει; [\[Σ103-104\]](#) Μπορεί να ονομάζεται «σχολείο» ένας χώρος που βάζει τα θέματα δημοσίου συμφέροντος τελευταία; Ένας χώρος όπου η διοίκηση δεν εμπνέει στοιχειώδη σεβασμό; Ένας χώρος όπου δεν υπάρχει η παραμικρή εμπιστοσύνη μεταξύ διδασκόντων; Μπορεί να λειτουργεί έτσι ένα σχολείο και μάλιστα αυξημένων απαιτήσεων;

Ενδεικτικά της πλήρους αδυναμίας που έχει επιδείξει ο διευθυντής στην εμπέδωση κλίματος συνεργασίας, στην παροχή κινήτρων για ομαδική εργασία, είναι ότι και στην αρχή της τελευταίας σχολικής χρονιάς, παρά τις παρεμβάσεις του ΣΕΕΔΔ, συνέχισε να λειτουργεί με τον ίδιο ακριβώς τρόπο. Στις 2-10-2008 αναγκάστηκα να θέσω υπ' όψιν του προϊσταμένου της Δ/σης κ. Τxxxxxxx δύο περιστατικά που συνέβησαν την ίδια μέρα και φανερώνουν ότι ο διευθυντής και πάλι χρησιμοποιεί τη συλλογικότητα μόνο για την επικύρωση των αποφάσεών του [\[Σ105\]](#).

3.2.3 Παρουσία-Απαρτία στις συνεδριάσεις του συλλόγου διδασκόντων

Από το 2005, ο διευθυντής αισθάνθηκε για πρώτη φορά ισχυρή δημόσια αμφισβήτηση στην -κακώς διαμορφωμένη ως τότε- λήψη αποφάσεων, σχετικών με την λειτουργία του σχολείου. Η δική του αντίδραση ήταν, όπως προανέφερα, η περαιτέρω προσπάθεια περιχαράκωσης, που είχε ως άξονα τη μεθοδευμένη συλλογική λειτουργία. Κατ' ουσίαν η συλλογική λειτουργία συρρικνωνόταν στον ελάχιστο δυνατό βαθμό, με μόνιμη «δικαιολογία» το μεγάλο ωράριο του σχολείου, το μέγεθος του συλλόγου και την ύπαρξη πολλών ωρομισθίων. Οι συνεδριάσεις που γινόντουσαν τελικά, μεθοδεύονταν από το διευθυντή ώστε να απορροφούνται οι αντιδράσεις και να νομιμοποιούνται οι προσωπικές του αποφάσεις. Τελικό μέσο για την επίτευξη αυτών των στόχων, ήταν η παραποίηση των πρακτικών. Για να φτάσει όμως αδιαμαρτύρητα η πλειοψηφία να υπογράφει τέτοια πρακτικά, έπρεπε να προηγηθεί η διαδικασία της απομάκρυνσης ενός τμήματος του συλλόγου, η κόπωση του υπολοίπου και η εκ των προτέρων / υστέρων παραπληροφόρηση των απόντων από το διευθυντή. Εν τω μεταξύ, είχε εξασφαλισθεί και η εν λευκώ αποδοχή κάθε απόφασης του διευθυντή από το τμήμα του συλλόγου, στο οποίο ο ίδιος συμπεριφερόταν προνομιακά.

Για την προνομιακή μεταχείριση ορισμένων καθηγητών σε σχέση με το πρόγραμμα διδασκαλίας τους - κενά, μαθήματα συνόλων, εξωδιδασκτικές εργασίες, έχουν κάνει λόγο κι άλλοι συνάδελφοι (π.χ. ο κ. Αxxxxx στις 18-9-08). Ούτε σ' αυτό το θέμα κατάφερε να τοποθετηθεί ο διευθυντής, αν και συμφώνησε στην ύπαρξη «πελατειακής τάσης» και «παρατρεχάμενων» (στα πρακτικά της 18-9-08 δεν περιλαμβάνονται οι συγκεκριμένες λέξεις). Και βέβαια, δεν αναφέρομαι σε εξαιρέσεις, αλλά αντίθετα, στη σταθερή πρακτική του διευθυντή να μην ασκεί τα προβλεπόμενα διοικητικά του καθήκοντα, στο πλαίσιο της διαμόρφωσης και διατήρησης καλών σχέσεων μεταξύ των συναδέλφων. Με τη

στάση του ο διευθυντής του σχολείου ενθαρρύνει κατ' ουσίαν τον διδάσκοντα να απέχει από την υποχρεωτική του παρουσία στις συνεδριάσεις, ώστε να τον αναγκάζει εκ των υστέρων να υπογράψει το πρακτικό που έχει συντάξει ο ίδιος. Το ότι ζητά την υπογραφή εκ των υστέρων για παλιά πρακτικά από καθηγητές περαστικούς ή μη, φανερώνει άλλη μια σκόπιμη χαλαρότητα του διευθυντή: αφού συνεδριάζει χωρίς τη νόμιμη απαρτία, αφήνει να περάσει κάποιος καιρός και μετά καλεί συναδέλφους να υπογράψουν ακόμη και σε συνεδριάσεις που ήταν απόντες. Στο σημείο αυτό υλοποιείται μια πτυχή της *προφορικής σύμβασης ιδιωτικού δικαίου*. Έτσι, μέσα από την ιδιοκτησιακή αντίληψη του διευθυντή, μέσα από το καθεστώς της διοικητικής αυθαιρεσίας-ατιμωρησίας και σ' ένα γενικευμένο κλίμα *δεβαριστισμού*, καλούνται γυναίκες συνάδελφοι να υπογράψουν ως παρούσες σε συνεδριάσεις της περιόδου που είχαν άδεια μητρότητας (Πxxxxxxx), εμφανίζονται ως υπογράφοντες αποσπασμένοι, οι οποίοι αναλαμβάνουν υπηρεσία δύο εβδομάδες μετά (Ζxxxxxx) [Σ106-107], εμφανίζονται ποικίλοι γραφικοί χαρακτήρες στα ονόματα των υπογραφόντων. Αυτά προκύπτουν από έναν πρόχειρο έλεγχο, ένας εκτενέστερος, θα δείξει ότι η έκφραση «μπάχαλο» που ο Δ/ντης Δ/θμιας κ. Τxxxxxxx έβαλε στο στόμα του ΣΕΕΔΔ (για να την αντικρούσει φυσικά) είναι λίαν επιεικής, δεν μπορεί να αποδώσει την πλήρη εικόνα του Μ.Σ.Θ.

Ελάχιστες φορές ο διευθυντής στα τελευταία δέκα χρόνια τόνισε δημόσια την υποχρέωση του διδάσκοντα να παρίσταται στις συνεδριάσεις του συλλόγου. Κι όταν το έκανε, ήταν μόνο για τυπικούς λόγους, καθώς ουδέποτε ελέγχθηκαν συνάδελφοι που συστηματικά απουσιάζουν. Η θέληση του δ/ντη να υλοποιεί το «δούναι και λαβείν» και να μην γίνεται δυσάρεστος στους νέους καθηγητές, να χρησιμοποιεί την ευαίσθητη θέση των ωρομισθίων, υπερέβαινε την υποχρέωση άσκησης των καθηκόντων του σ' αυτό το θέμα. Δεν δίσταζε όμως να χρησιμοποιήσει κάποιες φορές το επιχείρημα αντίθετα, αν η σκοπιμότητα το επέβαλε. Δεν δίσταζε να εγκαλέσει τους ωρομισθίους ότι δεν είναι εντάξει με τις υποχρεώσεις τους, όταν αυτοί εξέφραζαν απόψεις αντίθετες από τις δικές του, χωρίς φυσικά να ανησυχεί ότι η έγκληση αυτή εξέθετε τον ίδιο, που παραδεχόταν έτσι ότι δεν έπαιρνε κανένα διοικητικό μέτρο, εκμεταλλευόμενος την αποχή των ωρομισθίων από τις συνεδριάσεις [Σ18-19]. Ενώπιον όμως του κ. Τxxxxxxx (21-10-08) προσπαθούσε να υπερασπιστεί το «δικαίωμα» των ωρομισθίων στη μη υποχρεωτική προσέλευση. Και για να μην ξεχάσουμε τελείως τα ελληνικά που μάθαμε, ας θυμηθούμε έναν ορισμό: τι θα πει «κρίνω»; Θα πει «σηματίζω γνώμη, διαμορφώνω άποψη, παίρνω απόφαση λαμβάνοντας υπόψη στοιχεία». Ξέρουμε όλοι, όπως ξέρει και ένας διευθυντής, ότι η παρουσία

ενός διδάσκοντα στις συνεδριάσεις του συλλόγου είναι «υποχρεωτική» και δεν «κρίνεται». Όταν λοιπόν αναγκάζεται ο διευθυντής να υπενθυμίσει αυτή την «υποχρέωση», γιατί το κάνει; [Σ108] Γιατί όλες τις υπόλοιπες φορές «κρίνει» ο ίδιος την παρουσία πάνω στην πρόσκληση για συνεδρίαση; Γιατί χρειάζεται να γράψει κάτι πάνω στην ανακοίνωση; Γιατί δεν ξεκαθαρίζει στην αρχή κάθε χρονιάς στους νέους συναδέλφους ότι η παρουσία στις συνεδριάσεις είναι υποχρεωτική; Γιατί προτρέπει τους υπαλλήλους στην ιδιωτευση; Γιατί δεν κάνει τίποτα για να εφαρμόσει το νόμο, αλλά και το άγραφο δημοκρατικό δεδομένο; Κι όταν τελικά -μετά από τη μέγιστη πίεση- το κάνει, η διατύπωση επιβεβαιώνει όλη του τη στάση [Σ56]. Κάπως έτσι έφτασαν να πιστεύουν ορισμένοι παλιοί διδάσκοντες ότι η συμμετοχή τους στις συνεδριάσεις είναι προαιρετική και μάλιστα να το διατυπώνουν μέσα στις συνεδριάσεις, με την πλήρη ανοχή του διευθυντή. Το χειρότερο: διδάσκοντες που συχνά έλειπαν, διαμαρτύρονταν για το χρονικό μάκρος των συνεδριάσεων, ενώ οι ίδιοι, τα σαββατοκύριακα συμμετείχαν δίπλα στο διευθυντή, ως επιτηρητές εξετάσεων του ΑΣΕΠ και του Κρατικού Πιστοποιητικού Γλωσσομάθειας. Η έμμεση σύνδεση πρόσθετης αμοιβής και καθήκοντος ήταν το στοιχείο που καταδεικνύει την διοικητική έκπτωση και την ηθική κατάπτωση που έχει φέρει στο Μ.Σ.Θ. η στάση του διευθυντή του.

Το ζήτημα παρουσίας-απαρτίας έχει και τις ιστορικές του πλευρές. Η μοναδική φορά που πραγματικά ενδιαφέρθηκε για την απαρτία ο διευθυντής ήταν στη συνεδρίαση της 5-4-2006 για τη συμμετοχή μαθητών του σχολείου σε τηλεοπτική εκπομπή. Ενώ η συνεδρίαση είχε προκληθεί μέσω της προβλεπόμενης διαδικασίας της συλλογής των υπογραφών, ενώ είχε περάσει μέσα από σειρά εμποδίων που έβαζε ο διευθυντής (επιμονή σε ψευδή απαιτούμενο αριθμό υπογραφών, επηρεασμός καθηγητών, επιλογή μέρας-ώρας με το μικρότερο πιθανό αριθμό συμμετοχών), ο διευθυντής επιχείρησε να καταναλώσει το χρόνο, βάζοντας άλλα θέματα. Στη συνέχεια, ο σύλλογος βρέθηκε μπροστά στο πρωτοφανές γεγονός να μετρώνται ένα προς ένα τα άτομα από την κ. Αxxxxxxxx και να δυναμιτίζεται η συζήτηση από τη φράση της: «δεν έχουμε απαρτία, δεν μπορούμε να πάρουμε αποφάσεις».

Όμως, δεν ήταν μόνο το θέμα των «κρίσιμων» συνεδριάσεων που αναδείκνυε την προβληματική λειτουργία του συλλόγου. Η τακτική του λειτουργία υποβαθμιζόταν, με κύρια ευθύνη του διευθυντή. Η υποβάθμιση των τακτικών θεμάτων είχε παγιώσει μια εικόνα διαδικαστικού αυτοματισμού του συλλόγου, όπου για τυπικούς και μόνον λόγους έπρεπε να παρευρίσκεται ο διδάσκων. Η

εικόνα αυτή αποθάρρυνε τους νέους συναδέλφους από μια ενεργητική συμμετοχή, δίνοντάς τους κίνητρα για απουσία. Η βασική αρχή της ουσιαστικής υποβάθμισης και μεταβίβασης της ευθύνης εκφραζόταν από το διευθυντή στις συνεδριάσεις τριμήνων, εξαγωγής αποτελεσμάτων: «γονείς ειδοποιήσατε;» ήταν μια σταθερή απάντηση σε θέματα επίδοσης, απουσιών, συμπεριφοράς μαθητών. «Να έχουμε λίγη *ανέχεια*», (δηλ ανεκτικότητα) ήταν μια άλλη συνηθισμένη έκφραση του διευθυντή προς το σύλλογο, σχετικά με τους μαθητές. «Όλο και χειρότερα θα πηγαίνουμε, έτσι διαμορφώνεται η κοινωνία» ήταν το επιστέγασμα του διευθυντή στα θέματα επίδοσης και συμπεριφοράς.

Ο διευθυντής ποτέ δεν συντόνιζε μια συζήτηση, δίνοντας την ευκαιρία στο σύλλογο να τοποθετηθεί, να διαμορφώσει άποψη, πρόταση, να μεταφέρει την εμπειρία του, ώστε να δημιουργηθεί γόνιμο έδαφος για λήψη αποφάσεων που ομαδικά θα εφάρμοζε το δυναμικό του σχολείου. Τα θέματα επίδοσης, συμπεριφοράς, απουσιών, συζητούνταν σχεδόν πάντα σε дуάδες: ο καθηγητής που έθετε το ζήτημα και ο διευθυντής. Η εικόνα αυτή επιβεβαίωνε την συνολική, καθημερινή λειτουργία του Μ.Σ.Θ.: ένας διευθυντής πνιγμένος στα χαρτιά του, τελειώς αποτραβηγμένος από το διδακτικό έργο, που ποτέ δεν εγκαταλείπει το γραφείο του ήταν το σημείο αναφοράς στο οποίο έπρεπε ο καθηγητής να προστρέξει για να αντιμετωπιστεί το θέμα που τον αφορούσε. Τα θέματα που δεν επιλύονταν με τον τρόπο αυτό, ελάχιστη πιθανότητα επιτυχίας είχαν στις συνεδριάσεις του συλλόγου.

Μια συνεδρίαση άρχιζε, έστω και υποτονικά, αλλά σπανίως τελείωνε. Τι γινόταν στην αρχή: με δεδομένη τη χαλαρότητα στην παρουσία και στη διαδικασία λήψης αποφάσεων, η συνεδρίαση άρχιζε χωρίς μια σφιχτή τοποθέτηση. Δεν υπήρχαν εισηγήσεις που να επιταχύνουν τη διαδικασία στα προς συζήτηση θέματα, όχι μόνο από εισηγητικές ομάδες ή άτομα, αλλά ούτε και από τον ίδιο το διευθυντή. Σε κάθε συνεδρίαση, ο διευθυντής έπαιρνε το λόγο στην αρχή, μιλώντας για τα πλέον σοβαρά και έκτακτα ή τα πλέον τετριμμένα θέματα με τρόπο που δημιουργούσε ανία. Αυτή με τη σειρά της έφερνε το - εξαρτημένο ανακλαστικό- κλίμα αδιαφορίας, καθώς τα πηγαδάκια δημιουργούσαν το παράλληλο βουητό. Ο διευθυντής έκανε αυτό που κατηγορούσε τους άλλους ότι κάνουν: να σπαταλά το χρόνο, ώστε να κουράζει το σύλλογο. Το επίπεδο είχε ήδη υποβαθμιστεί. Κάθε προσπάθεια να μπει ένα θέμα που να έχει αρχή-μέση-τέλος, συζήτηση επιχειρημάτων, διαδικασία ψηφοφορίας ήταν καταδικασμένο από την αντίδραση του *ξεβολέματος* που θα προκαλούσε. Το σύνθημα της αποδόμησης έδινε ο διευθυντής με προκλητικές

απαντήσεις που εξέτρεπαν τη συζήτηση από το θέμα. Τη σκυτάλη έπαιρνε το τμήμα του συλλόγου που ήθελε να βαδίζει στα μονοπάτια της ησυχίας και της χωρίς όρους επίστευσης, προκειμένου να διαφυλάξει την όποια προνομιακή του μεταχείριση. Με τον καιρό, δημιουργήθηκαν «οχρωματικές γραμμές» από το διευθυντή που αντιστοιχούσαν σε αυτόματες ατάκες. «Έχετε προσωπικά με το διευθυντή.., αυτό δεν είναι θέμα του συλλόγου..». Οι γραμμές αυτές έγιναν περισσότερο γλαφυρές μετά την πίεση που άσκησε ο έλεγχος του ΣΕΕΔΔ: «είπαμε, δεν είπαμε;» (για νομιμοποίηση ανύπαρκτου ή ψιθυρισμένου ζητήματος), «έχει κανείς καμιά αντίρρηση;», «εδώ να τα λέτε, μπροστά, όχι ύστερα να εκφράζετε αντιρρήσεις». Ο χειραγωγημένος σύλλογος ήταν πλέον μια πραγματικότητα.

Το θέμα της «υποχρεωτικής παρουσίας» είχε μετατραπεί σε θέμα αριθμητικής και μόνον «απαρτίας». Όμως και ως τέτοιο, και κάτω από τη μέγιστη εξωτερική πίεση, δεν ήθελε να το φέρει ο διευθυντής σε ένα στοιχειωδώς λειτουργικό πλαίσιο. Παράδειγμα 1ο: Η συνεδρίαση της 18-9-2008 είχε οριστεί για τις 15:45. Ο διευθυντής έφτασε στις 16:00. Μελετώντας για αρκετά λεπτά το ωρολόγιο σχολικό πρόγραμμα, βρήκε ότι «είμαστε 101, άρα θέλουμε τουλάχιστον 52». Γύρω στις 16:30 μετά από πολλά μετρήματα, η απαρτία διαπιστώθηκε και ο διευθυντής είπε: «λοιπόν, ν' αρχίσουμε». Οι αποχωρήσεις πριν τη λήξη της συνεδρίασης είναι ένα ακόμα ζήτημα. Σε ερώτηση που έκανα κατ' ιδίαν σε συνάδελφο αρκετές μέρες μετά την 18-9-08 «γιατί μετά από φασαρία τόσων μηνών για παραπονήσεις πρακτικών, υπογράφεις ένα πρακτικό που με εμφανίζει κατ' ουσίαν ως απόντα...» η απάντηση ήταν: «α! εγώ δεν το ξέρω αυτό, δεν έμεινα μέχρι το τέλος...». Η ίδια συνεδρίαση είναι και ένα καλό παράδειγμα της «εξάτμισης» που συχνά αντικαθιστούσε τη «λύση» της. Ενώ η διαδικασία των ψηφοφοριών για την ανάδειξη της επικρατέστερης πρότασης είχε καταντήσει τραγέλαφος και ενώ αρκετοί είχαν ήδη αποχωρήσει, ακούστηκε και μια βροντερή φωνή από το συνάδελφο Kxxxxx που είχε αγανακτήσει με τη χρονική έκταση της συνέλευσης. Η φωνή αυτή ήταν η αφορμή της διάλυσης μιας συνεδρίασης, η οποία για μια ακόμα φορά δεν κατάφερε να ολοκληρωθεί ως τέτοια. Πού βρισκόταν ο διευθυντής σε κάθε παρόμοια «λύση» συνεδρίασης; Παράδειγμα 2ο: Η τελευταία συνεδρίαση του σχολείου πριν το Πάσχα (9-4-09) είχε ως αποκλειστικό θέμα την έγκριση παρουσίασης της θεατρικής παράστασης (με την οποία το σχολείο έλαβε μέρος στους πανελλήνιους μαθητικούς καλλιτεχνικούς αγώνες) στις Σέρρες. Η συνεδρίαση γινόταν την ημέρα που ξεκινούσε η 1η ΕΔΕ και ενώ είχε γίνει γνωστή στο σύλλογο μόλις την προηγούμενη. Το κλίμα συνεπώς ήταν τεταμένο καθώς πολλοί αισθανόντουσαν

ελεγχόμενοι. Όχι όμως και ο διευθυντής που για άλλη μια φορά δεν προσπάθησε να τηρήσει κάποιους κανόνες. Η συνεδρίαση κατανάλωσε το 80% του χρόνου της στη διαπίστωση της απαρτίας. Για άλλη μια φορά ο διευθυντής έδειξε καθαρά τα θέματα για τα οποία ενδιαφέρεται: α) Παρέμεινε άπρακτος και βουβός στο ζήτημα της απαρτίας, δηλαδή της υποχρεωτικής παρουσίας, β) έμεινε βουβός στην άποψη που ακούστηκε «αν μετράμε με τον τρόπο αυτό τους παρόντες, ούτε αποτελέσματα θα καταφέρουμε να βγάλουμε στο τέλος της χρονιάς» γ) προσπάθησε να εκτρέψει τη συζήτηση, μεταβιβάζοντας τις ευθύνες της χαοτικής διαδικασίας σε όσους δεν υπέγραφαν το χαρτί των παρουσιών. Επρόκειτο για μια κατάσταση με δακτυλογραφημένα τα ονόματα όλων των μελών του συλλόγου που κυκλοφορούσε για να δηλώνει κάποιος «παρών» διά της υπογραφής του. Καθόσον η εμπιστοσύνη είχε προ πολλού αρθεί στο πρόσωπο του διευθυντή, ήμουν από εκείνους που δεν ήθελαν να δώσουν περαιτέρω άλλοθι στην αποποίηση ευθυνών και περαιτέρω διευκόλυνση σε εκ των υστέρων αλλοίωση του αριθμού των παρόντων (παλιότερα, υπέγραφα σε λευκό χαρτί, προσέχοντας και το συνολικό τελικό αριθμό των -μερικώς-παρόντων). δ) για άλλη μια φορά δεν ενδιαφέρθηκε για τη λύση της διαδικασίας. Ενώ αναγκάστηκε ο κ. Πxxxxxxx να φωνάζει, λέγοντας ότι πρέπει να υπάρχει τάξη, να μιλάει μόνον ένας κάθε φορά, να σεβόμαστε τον πρόεδρο της συζήτησης (δηλ. το διευθυντή) και για λίγα λεπτά υπήρξε ησυχία και κάποιος διάλογος, σύντομα επικράτησε και πάλι η φασαρία που πήγαζε από το απροσδιόριστο της διαδικασίας και την έλλειψη συντονισμού. Ο διευθυντής παρέμεινε αμέτοχος σε όλα τα διαδικαστικά στάδια. Ήταν απόλυτα φυσιολογικό κατ' αυτόν, να «ψάχνουμε» 60 άτομα σε σύνολο 120.

Πώς ευνοούσε τέτοιες διαδικασίες και πώς οδηγούσε σ' αυτές ο συγκεντρωτισμός της διεύθυνσης; Οποιαδήποτε προσπάθεια διαλόγου με το διευθυντή για θέμα που δεν ευνοούσε ή σε θέμα που ήθελε να αποφασίσει μόνος του κατέληγε σε αποτυχία. Η συνήθης πρακτική του είναι: αόριστες απαντήσεις και υπεκφυγές σε κατ' ιδίαν συζήτηση, ψεύδη και διαστρέβλωση σε δημόσια συζήτηση. Επιπλέον η δημόσια συζήτηση γινόταν με τα μέγιστα εμπόδια: όταν τελικά επιλεγόταν η «κατάλληλη» μέρα και ώρα για τη συνεδρίαση (εκτίμηση μικρότερης πιθανής συμμετοχής), ο διευθυντής έβαζε πάντα τα «δύσκολα» θέματα τελευταία. Αν δεν υπήρχαν άλλα θέματα, τα δημιουργούσε, όπως το αγαπημένο του, οι εκδρομές. Συστηματικά κωλυσιεργούσε με κενολογίες και πλατασμούς, έως ότου «κουραστεί» το σώμα και αρχίσει να αποχωρεί. Αν αυτές οι τακτικές δεν είχαν το ποθούμενο αποτέλεσμα, το τελευταίο μέσο ήταν πάντα η παραποιημένη καταχώρηση των λεγομένων στα πρακτικά. Συμπληρωματικά,

όταν η συζήτηση έφτανε σε αδιέξοδο, ο διευθυντής μιλούσε με τρόπο άκρως προκλητικό, επιφέροντας έτσι πόλωση και εκτροπή από το θέμα. Στην εξέλιξη μιας συζήτησης για ένα πρόβλημα που άγγιζε τις δικές του ευθύνες, δεν δίσταζε να προσβάλλει καθηγητές και γονείς (π.χ. Βxxxxx, Μxxxxxx), λέγοντας με απόλυτο και προκλητικό τρόπο ότι οι ίδιοι φταίνε γι' αυτό, επειδή τα παιδιά τους συντελούσαν στο πρόβλημα. Δική του ευθύνη δεν υπήρχε ποτέ. Αλλά και έναντι ολόκληρου του συλλόγου ο διευθυντής μπορούσε να φερθεί προσβλητικά. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η ομόφωνη επιστολή-ψήφισμα του συλλόγου διδασκόντων περί της φημολογούμενης μείωσης του εβδομαδιαίου προγράμματος των 45 ωρών στα Μουσικά Σχολεία. Το ομόφωνο ψήφισμα της 15-12-2008 που καταδίκασε τη συρρίκνωση του 45ωρου προγράμματος των Μ.Σ. και δημοσιεύτηκε στο διαδίκτυο [\[Σ109-110\]](#), δεν είχε το θάρρος να αμφισβητήσει ο διευθυντής ενώπιον του συλλόγου. Το αποδοκίμασε όμως με τον πιο επίσημο τρόπο τρεις μήνες μετά, στην ίδια αίθουσα, κατά την εισήγηση που έκανε στο 3ο Πανελλήνιο Συνέδριο για τα Μ.Σ. προτείνοντας 40 ώρες εβδομαδιαίας λειτουργίας.

Αν ανοίξουμε το βιβλίο πράξεων του συλλόγου του Μ.Σ.Θ. και διαβάσουμε, το πρώτο που διαπιστώνουμε είναι η κακή ποιότητα της γλώσσας. Σε πολλές περιπτώσεις το κείμενο είναι απολύτως ακατανόητο, ενώ άλλες φορές είναι νοηματικά κωμικό. Τα στοιχεία αυτά επιβεβαιώνουν την υπαγόρευση που ασκεί ο διευθυντής, καθώς με παρόμοιο τρόπο εκφράζεται προφορικά, με παρόμοιο τρόπο είναι συνταγμένα πολλά κείμενα που ο ίδιος υπογράφει [\[Σ111-114\]](#). Πιο θλιβερό όμως είναι το συμπέρασμα ότι πρακτικογράφος και καθηγητές δέχονται αυτόν τον ατομικό εξευτελισμό και την διοικητική-λειτουργική υποβάθμιση του σχολείου. Το χαμηλό επίπεδο δημόσιου λόγου, προσβλητικό για το μέσο νου, (αλλά όχι για τους προϊστάμενους) έχει πιστοποιηθεί γραπτά και με άλλο τρόπο: Πότε η διοίκηση ενός σχολείου θεωρείται «δικαιωμένη»; Όταν μια αναφορά που «καίει» τίθεται στο αρχείο. Όταν της δίνεται ανεμπόδιστα η δυνατότητα να δομεί το εικονικό σχολείο, κατασκευάζοντας εικονικές συλλογικές διαδικασίες. Δείτε μια διασκευή του εγγράφου - απάντηση του ΣτΠ, την εκπόρευση του οποίου επιβεβαίωσε με τον καλύτερο τρόπο ο διευθυντής στη συνάντηση που είχαμε ενώπιον του κ. Τxxxxxxx. [\[Σ115-116\]](#) Σε μια άλλη εκδοχή, το έγγραφο ήταν στολισμένο γύρω-γύρω με κόκκινα αστεράκια και κυκλοφορούσε σε πλήθος αντιτύπων στο γραφείο των καθηγητών. Σκεφτείτε ότι το έγγραφο αυτό, το κοινοποίησα επίσημα στο σύλλογο στο πλαίσιο της διαρκούς ενημέρωσής του σε όλη την πορεία της διαδικασίας. Αναλογιστείτε, πέρα από την ουσία και το είδος της επικοινωνίας που (μπορεί/επιθυμεί να) έχει η διεύθυνση με το σύλλογο, το

επίπεδο στο οποίο μπορούσε να διεξαχθεί οποιαδήποτε συζήτηση, δημόσια ή ιδιωτική, με ανθρώπους που έχουν αυτόν τον τρόπο σκέψης και έκφρασης. Το ποιος διασκεύασε τα έγγραφα έχει μόνο αστυνομικό ενδιαφέρον, το σημαντικό είναι η ευθύνη για την πολυήμερη παραμονή τους στο σχολείο, που ανήκει στη διεύθυνση.

Ενδεικτικό της αμετακίνητης άποψης του διευθυντή για τη συλλογική λειτουργία και της αμετανόητης τακτικής για τη μεθόδευση του πρακτικού είναι η σύνταξη της πράξης 34/16-10-2008 [Σ117-126] που έγινε πολλούς μήνες μετά την πρώτη καταγγελία και αμέσως μετά την παραλαβή του αναλυτικού κειμένου μου για αλλοίωση του πρακτικού 17/18-9-2008. Η πράξη 34/08 δεν αποκλίνει από την τακτική: *είσαι περαστικός από το γραφείο; Έχεις κάποιο αίτημα προς τη διεύθυνση; Βάλε κι εσύ μια υπογραφή στο πρακτικό.* Η πράξη 34/08 περιλαμβάνει ερωτήσεις χωρίς απαντήσεις (Bxxxxx), απαντήσεις χωρίς ερωτήσεις (Txxxx), διάλογο που θα ζήλευε και ο Ιονέσκο. Φυσικά, οι ιδιοκτησιακές συνήθειες δεν περιορίζονται. Η πράξη 34/08 αποσιωπά τόσο το περιεχόμενο του κειμένου μου [Σ59-60], όσο και τη συζήτηση που προκάλεσε τις κολοβές απαντήσεις / ερωτήσεις που τελικά περιλήφθηκαν στο πρακτικό. Είναι τυχαίο ότι αμέσως μετά από αυτή τη συνεδρίαση και την παραλαβή του κειμένου μου από τη Δ/ση Δ/θμιας εκλήθην από τον κ. Txxxxxx (με 9 μήνες καθυστέρηση) για «παροχή διευκρινίσεων»; [Σ127] Είναι τυχαίο ότι το πρακτικό 34 χρησιμοποιήθηκε (και μέσω αυτού χρησιμοποιήθηκαν οι υπογράφωντες) για να σκεπαστεί η τελευταία συκοφαντία που εξαπέλυσε ο διευθυντής εναντίον μου για το θέμα των ξενόγλωσσων βιβλίων; Τα ζητήματα αυτά αναλύονται στη συνέχεια, εδώ απλώς τα αναφέρω ως στοιχεία που συγκροτούν την ολοκληρωτική καταπάτηση της συλλογικότητας, το “**L’ école c’est moi**” του διευθυντή.

3.3 Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΣΠΙΛΩΣΗΣ-ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ

Ένας διευθυντής που προσωπικά υποκαθιστά την ουσιαστική συλλογική λειτουργία ενός σχολείου, αυτόματα συρρικνώνει τις προβλεπόμενες διαδικασίες. Οι ευθείες απαντήσεις του διευθυντή στην όποια «απαίτηση» για σύννομη λειτουργία του σχολείου ήταν, όπως ανέφερα, από ανεπαρκείς έως ανύπαρκτες. Την έλλειψη αυτή, αλλά και την ανάγκη εξαφάνισης αυτών των απαιτήσεων, υποκαθιστούσε η διασπορά «ειδήσεων» για όσους «αντιδρούσαν» στο διοικητικό του μοντέλο. Ας δούμε τι έγινε στη συνεδρίαση της 6-5-08 που

είχε προβλεφθεί στο πρακτικό 94/08, προκειμένου «να κατατεθούν και άλλες προτάσεις» πάνω στο θέμα της επιμόρφωσης [Σ35]. Η συνεδρίαση ανακοινώθηκε και έγινε τελικά στις 7-5-08 [Σ128]. Περιλάμβανε αποκλειστικά το θέμα που εξ αρχής έθεσε -με την άδεια του διευθυντή- η κα Πχχχχχχ. Απευθυνόμενη στο σύλλογο δήλωσε προσβεβλημένη από το δεύτερο κείμενο που κατέθεσα στο ΣΕΕΔΔ [Σ39]. Ανέφερε ότι το ζήτημα του αριθμού των υπογραφών (52 ή 56) ήταν μικρής σημασίας και χαρακτήρισε γενικότερα τις καταγγελίες μου ως ανούσιες εισαγγελικές παρεμβάσεις. Αφού αναλώθηκε σε προσωπικούς χαρακτηρισμούς και αξιολόγησε τη συνολική μου παρουσία στο σχολείο, αφού τόνισε ότι τα προσόντα του διευθυντή είναι η μεγάλη πείρα και το πλήθος των σχολείων που έχει υπηρετήσει, αφού κατονόμασε όσους διαθέτουν αυτά τα προσόντα, αφού με προκάλεσε να καταθέσω την υποψηφιότητά μου για τη διεύθυνση, κατέληξε λέγοντας ότι είναι στη διακριτική της ευχέρεια η παρουσία της στις συνεδριάσεις του συλλόγου και ότι συνειδητά δεν παρίσταται, γιατί αναλώνεται μεγάλος χρόνος σε «τριβές και βερμπαλισμούς». Απάντησα ότι είμαι ευτυχής που κάποιος επί τέλους απορρίπτει τον χαρακτηρισμό του χειραγωγούμενου και ρώτησα αμέσως το σύλλογο αν θέλουν και άλλοι να τοποθετηθούν επ' αυτού. Ρώτησα επίσης την κα Πχχχχχχχ τι έχει να πει για την ουσία της καταγγελίας προς το ΣΕΕΔΔ, αλλά και για την αρχική καταγγελία, που ενώ όταν έγινε και γνωστοποιήθηκε στο σύλλογο (αρχές Φεβρουαρίου) δεν είχε ακόμα υπογράψει την πράξη 59/07 [Σ26], στη συνέχεια το έκανε [Σ24]. Τέλος τη ρώτησα, αν η τοποθέτηση είναι μόνο δική της ή εκφράζει -κατά τα λοιπά- και το διευθυντή, αφού ο ίδιος ουδέποτε απάντησε στα ζητήματα που είχα θέσει από τις 23-1-08. Επί της ουσίας δεν απάντησε η κα Πχχχχχχχ, ενώ για το τελευταίο ζήτημα είπε πως είναι δική της η άποψη. Τότε απευθυνόμενος και πάλι στο σύλλογο, είπα ότι ακόμα και τη στιγμή εκείνη ο διευθυντής μπορούσε δημόσια και ευθέως να απαντήσει σε όσα δημόσια και ευθέως του καταλόγισα. Για άλλη μια φορά όμως ο διευθυντής σιώπησε και μάλιστα όχι μόνον ως προς τα καταγγελλόμενα. Δεν τοποθετήθηκε ούτε επί της έκφρασης άμεσων και έμμεσων προσωπικών χαρακτηρισμών της κ. Πχχχχχχχ προς εμένα (αλαζονικός, ανεπαρκής), ούτε στη δημόσια εκφρασθείσα άποψη για το δικαίωμα της προαιρετικής παρουσίας στις συνεδριάσεις, ούτε (φυσικά) στην έμμεση παραδοχή ότι μπορούν εκ των υστέρων να υπογράψουν τα πρακτικά και οι απόντες από τη συνεδρίαση. Η κα Πχχχχχχχχχχχχχχ που κρατούσε σημειώσεις για τα πρακτικά, είπε ότι το θέμα είναι σοβαρό και θα πρέπει να συζητηθεί όταν θα έχουμε απαρτία. Η συνεδρίαση φάνηκε να οδεύει προς το τέλος, καθώς οι παρευρισκόμενοι σηκώθηκαν για να αποχωρήσουν, χωρίς να έχει δοθεί κάποιο

τέλος από το διευθυντή. Τη στιγμή εκείνη υπήρξε παρέμβαση συναδέλφου: «καλά, για την επιμόρφωση δεν μαζευτήκαμε σήμερα;». Ο διευθυντής κάνοντας πως δεν άκουσε, κατευθύνθηκε βιαστικά προς την έξοδο. Στη συνεδρίαση παρέστησαν 30-35 άτομα. Ζήτησα με αίτησή μου το πρακτικό, το οποίο δεν μου εδόθη, γιατί ουδέποτε γράφτηκε [Σ129]. Η στάση του διευθυντή στο θέμα των προσωπικών χαρακτηρισμών αντιφάσκει, τόσο με την «αυθόρμητη», σταθερά εμφανιζόμενη (από το 2006) άποψη ότι όποιος διαφωνεί με το διευθυντή έχει προσωπικά μαζί του [Σ131-132], όσο και με αυτά που αναγράφονται ως λόγια του στο πρακτικό 61/20-12-2007 [Σ66-67]. Αντίθετα, ο ίδιος εμφανίζεται επιτιθέμενος κατά προσώπων, μόνο και μόνο επειδή τα πρόσωπα αμφισβητούν την διοικητική του επάρκεια και καταγγέλλουν την κατάχρηση εξουσίας και την υπηρετήση ιδίων συμφερόντων [Σ41].

Στις 10-10-2008 η κυρίες Θxxxxxxx και Γxxxxxxxxx μίλησαν αρχικά στη συνάδελφο και σύζυγό μου Εxxxx Πxxxxxxxxx και στη συνέχεια σε μένα, για το θέμα της παραγγελίας των ξενόγλωσσων βιβλίων. Ρώτησαν αν έχω κάνει κάποια καταγγελία, γιατί ο διευθυντής τις βεβαίωσε ότι «ο Ζυγούρας κατήγγειλε την απόφαση του συλλόγου» και δεν μπορούσε να προχωρήσει στην παραγγελία των βιβλίων. Τις ρώτησα αν τους έδειξε αυτή την καταγγελία και απήντησαν αρνητικά. Τις ενημέρωσα πως όχι μόνο δεν είχε γίνει κάτι τέτοιο, αλλά ότι είχα ήδη υπογράψει τη σχετική πράξη του συλλόγου. Στη συνέχεια είπα στις δύο καθηγήτριες ότι θα πρέπει να ξεκαθαρίσουν το θέμα αυτό με το διευθυντή, αλλιώς συμμετέχουν και οι ίδιες σε μια συκοφαντία. Δυο μέρες μετά ρώτησα τι απέγινε. Μου είπαν πως ο διευθυντής τους δήλωσε ότι δεν είχα κάνει καταγγελία, αλλά ότι «υπήρχε πιθανότητα» να την κάνω. Μου είπαν επίσης ότι τον ρώτησαν πώς είναι δυνατόν να έκανε ο Ζυγούρας κάτι τέτοιο, όταν η υπογραφή του υπήρχε ήδη στο πρακτικό και τους απάντησε: «και οι δύο καθηγήτριες άλλαξαν τη βαθμολογία στα γραπτά των πανελληνίων και μετά το κατήγγειλαν».

Την ίδια περίοδο ο διευθυντής ανέφερε στην κα Οxxxxxxx ότι δημιουργούσα εμπόδια στο θέατρο που επρόκειτο να επισκεφτεί το σχολείο μας στις 2 Οκτωβρίου. Επρόκειτο για άλλο ένα ψέμα του διευθυντή που υπηρετούσε τη σπιλωτική του διάθεση, καθώς ενοχλήθηκε και πάλι από το έγγραφο που έστειλα στον κ. Τxxxxxxx στις 2-10-2008 [Σ105]. Το ψέμα διογκώθηκε κατά τη συνάντηση με τον κ. Τxxxxxxx, όπου ο διευθυντής ισχυρίστηκε ότι η ανακοίνωση στους μαθητές έγινε ταυτόχρονα από την κα Βxxxxxxxxx και την κα Οxxxxxxxxx.

Ίδια ήταν η στάση του διευθυντή και το Μάιο του 2009 στο αίτημα διεξαγωγής (πέραν των γραπτών) και προφορικών εξετάσεων για τη Βυζαντινή Μουσική. Ο διευθυντής θέλοντας να θεμελιώσει ότι το μόνο και μόνιμο πρόβλημα του σχολείου είναι ο Ζυγούρας, «απάντησε» στο αίτημα, λέγοντας στον κ. Εxxxxxxxxx ότι κάτι τέτοιο δεν μπορεί να γίνει, επειδή ο Ζυγούρας ενδέχεται να καταγγείλει τη διεξαγωγή των προφορικών εξετάσεων.

Στη συνεδρίαση της 18-9-2008 ο διευθυντής απαντά σε όσα πρόλαβα να πω για τη διοίκηση που ασκεί χρόνια τώρα στο σχολείο: «εσείς είστε ευχαριστημένος από τον εαυτό σας μέσα στο σχολείο κ. Ζυγούρα;». Στη συνάντηση με τον κ. Τxxxxxxxx λέει κάτι περισσότερο προκλητικό: «Να πω ότι έχω καταγγελίες εις βάρος σας κ. Ζυγούρα από γονείς για το μάθημά σας;». Δηλαδή τις «καταγγελίες» εναντίον των καθηγητών από γονείς τις κρατά επίσης στο συρτάρι του ο διευθυντής; Και ποια καταγγελία εννοούσε ο διευθυντής; Μήπως την αίτηση γονέα που ζήτησε ο ίδιος και πρωτοκόλλησε εκ των υστέρων με τη μέθοδο του μπλάνκο στο πρωτόκολλο του Μ.Σ.Θ.; Ο χειρισμός δε της υπόθεσης αυτής με ανάγκασε για άλλη μια φορά να ενημερώσω γραπτά το σύλλογο και τον προϊστάμενο κ. Τxxxxxxxx [\[Σ140\]](#). Θα γινόντουσαν ποτέ αυτές οι έμμεσες αξιολογήσεις, αν δεν είχα καμία αντίρρηση στο «Μελωδόραμα» [\[Σ130-133, Σ134\]](#), στην «Intxxxxx» [\[Σ135-139\]](#), στη μεθόδευση του θέματος «προτάσεις επιμόρφωσης», στο νόθο πρακτικό 59/07; Είναι άσχετες οι «σπιλώσεις» αυτές με την άποψή μου πάνω στη διαχείριση των εκδρομών; Έκανε ποτέ δημόσια ο διευθυντής για κάποιον άλλο καθηγητή ανάλογες παρατηρήσεις; Το σημαντικότερο: Έκανε μήπως κάποια αξιολογική έκθεση για μένα που να αναφέρει ανάλογα στοιχεία; Η μήπως έκανε κάποια έκθεση για άτομα που είναι κοινό μυστικό ότι εκτελούν πλημμελώς τα καθήκοντά τους, πράγμα που και ο ίδιος ο διευθυντής κατ' ιδίαν ομολογεί; Η ερώτηση είναι ρητορική. Αν το έκανε, θα έχανε τη δυνατότητα σύναψης των *προφορικών συμβάσεων ιδιωτικού δικαίου* στις οποίες στηρίζεται.

Η ιστορία φανερώνει ότι σταθερή ήταν η πρακτική του διευθυντή να «απαντά» με σπιλώσεις όποτε είχε ανάγκη να βγει από δύσκολη θέση. Ανάλογες παρατηρήσεις για την παιδαγωγική μου επάρκεια έκανε και στη συνεδρίαση της 7-12-2006. Ήταν τότε που ήθελε να αποφύγει την αναφορά και την ευθύνη της «Intxxxx», ήταν τότε που ξανακούστηκαν οι «αυθόρμητες» φωνές ότι υπήρχαν προσωπικά κατά του διευθυντή, ήταν τότε που ο διευθυντής δεν μπορούσε να αρθρώσει ούτε μια λέξη για το ότι παρακολουθούσε επί εβδομάδες και δεν έκανε

τίποτα για να αποτρέψει τη διακίνηση λαχανικών που έβλεπε να γίνεται σε ώρες λειτουργίας του σχολείου από το γραφείο της υποδιεύθυνσης.

Σταθερά, η σπίλωση και η συκοφαντία εμφανίζεται να απορρέει από το διευθυντή με τους ίδιους πάντα χαρακτηρισμούς, εναντίον όσων αντιστέκονται στην αυθαιρεσία του και στη συνεπαγόμενη κατάπτωση του σχολείου. *Μιζέρια, κακή προαίρεση, τεμπελιά, ανωριμότητα και ανωνυμία* είναι χαρακτηριστικά που δεν τεκμαίρονται από ένα ενυπόγραφο κείμενο διαμαρτυρίας που με επιχειρηματολογία και συνέπεια υπερασπίζεται τους στόχους της παιδείας. Δεν μπορώ λοιπόν παρά να συμπεράνω ότι σ' αυτούς τους δημόσια εκφρασθέντες από τον [προϊστάμενο της Δ/σης Δυτ. Θεσσαλονίκης](#) χαρακτηρισμούς που απευθύνθηκαν και σε μένα (ΕΤ3, 11-4-2006), τον παρέσυρε ένας άνθρωπος: ο προϊστάμενος του Μ.Σ.Θ. Το ίδιο, πρέπει δυστυχώς να συμπεράνω και για όσα είπε ο [Περιφερειακός Διευθυντής Π.Ε. και Δ.Ε. Κ. Μακεδονίας](#): βιάστηκε να με κατατάξει στην κατηγορία των υπερφίαλων και ανεπαρκών μουσικών (απονομή των βραβείων των μαθητικών καλλιτεχνικών αγώνων, 13-4-2006). Ο ρόλος του [διευθυντή του Μ.Σ.Θ.](#) είναι αναμφισβήτητος, καθώς δεν αντέδρασε, ούτε καν εκ των υστέρων, σε όσα εν τη παρουσία του δημόσια ακούστηκαν. [Σ-DVD]. Κι όλα αυτά γιατί; Για να έχει τη δυνατότητα ο διευθυντής του Μ.Σ.Θ. να προτρέπει και να επιτρέπει χωρίς τη σύμφωνη γνώμη του γονέα, τη συμμετοχή του μαθητή σε τηλεοπτικά δρώμενα που διαδραματίζονται εκτός ωρών διδασκαλίας και υποσκάλπουν το θεσμό των μαθητικών αγώνων του ΥΠΕΠΘ, επιμένοντας για την ορθότητα της στάσης του στο σύλλογο διδασκόντων ως εξής: **«ήρθε μια διαταγή, είμαστε υποχρεωμένοι να υπακούσουμε..»**

3.4 Η ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΩΝ

Στις 21-10-2008 έγινε στο γραφείο του κ. Τxxxxxxx η συνάντηση που ζήτησε με το έγγραφο που μου επιδόθηκε την προηγούμενη μέρα [\[Σ127\]](#). Το έγγραφο είχε ημερομηνία 17-10-2008 και έδειχνε μια ακαριαία αντίδραση πάνω στην αναφορά που είχα στείλει στον Δ/ντή Δ/θμιας στις 16-10-2008. Η συνάντηση έγινε παρουσία του διευθυντή του Μ.Σ.Θ. Τη μέρα εκείνη φύγαμε από το σχολείο για τη διεύθυνση ταυτόχρονα -γύρω στις 9:30 το πρωί-, εγώ με το αυτοκίνητό μου και ο διευθυντής με τον κ. Σxxxxxxxxxx. Ο κ. Αxxxxxxxxxxxxx έφτασε λίγο πριν από μένα και ο κ. Τxxxxxxx τον δέχθηκε μόνο του επί 15' πριν με καλέσει. Η συνάντηση ξεκίνησε με επίμονες ερωτήσεις του κ. Τxxxxxxx για το αν είχα τη σύμφωνη γνώμη των συναδέλφων μου (Γxxxxxxxxxx και Θxxxxxxxxx) για να αναφέρω τα ονόματά τους, μια που

αποτελούσαν «προσωπικά δεδομένα». Ταυτόχρονα ο κ. Τxxxxxxx μου τόνιζε ότι μετά από όσα έχουν συμβεί, ήταν υποχρεωμένος να διατάξει ΕΔΕ. Μου ανέφερε ότι το ΣΕΕΔΔ τους ενοχλούσε συνεχώς ζητώντας στοιχεία, ότι το ΣΕΕΔΔ τους έλεγε «καλά αυτός δεν έχει άλλη δουλειά να κάνει;», ότι το σχολείο εμφανίζεται ως «μπάχαλο» μέσα από τις καταγγελίες μου. Σημαντικό μέρος αναλώθηκε στο ποια είναι η προβλεπόμενη απαρτία. Ο κ. Τxxxxxxx έλεγε ότι όλοι πρέπει να είναι παρόντες, ενώ η κα Μxxxxxxx (υπεύθυνη εκπ. θεμάτων) έλεγε ότι για ένα δύο άτομα που δεν μπορούσαν να έρθουν στη συνεδρίαση, δεν ήταν σημαντικό να συμφωνήσουν εκ των υστέρων, δεδομένου του μεγάλου αριθμού των ωρομισθίων. Ο κ. Αxxxxxxx υπερθεμάτιζε πάνω στην άποψη της κας Μxxxxxxx, λέγοντας «έχω τόσους ωρομίσθιους, έρχονται από το Λιτόχωρο, από μακριά...». Η κα Μxxxxxxx μιλούσε επίσης για ένα «συμβιβασμό» που πρακτικά εννοούσε την υπαναχώρησή μου από το δικαίωμα να εγκαλώ το διευθυντή για το θέμα της απαρτίας των συνεδριάσεων. Η κα Μxxxxxxx, ενώ είχε χειριστεί προσωπικά το θέμα με το ΣΕΕΔΔ, δεν είχε τίποτα να πει για το νόθο πρακτικό 59/07, τίποτα για τα ονόματα με άλλο γραφικό χαρακτήρα. Σε ένα σχολείο 120 καθηγητών η κα Μxxxxxxx συζητούσε για τη δυνατότητα του διευθυντή να έχει 61 παρόντες, τη στιγμή που η ίδια, δηλώνοντας πρώην διευθύντρια, ήξερε ότι όλοι έπρεπε να είναι παρόντες κατά τις συνεδριάσεις. Η κα Μxxxxxxx έλεγε ότι η Δ/ση Δ/θμιας είναι υπηρεσία που καταβάλλει φοβερό μόχθο, λέγοντας ότι αμφιβάλλει ότι είναι ουσιώδη τα θέματα που θέτω. Μου έλεγε ότι τα έγγραφα που έχω στείλει είναι «πολλά», χωρίς να λέει ταυτόχρονα αν κι αυτά που γίνονται στο σχολείο, τα άξια να αναφερθούν, είναι αντίστοιχης ποσότητας. Η κα Μxxxxxxx με ενημέρωνε επίσης ότι δεν έχω δικαίωμα να μιλώ ή να καταθέτω στα πρακτικά κείμενα που δεν σχετίζονται με την ημερήσια διάταξη, πράγμα που έδειχνε ότι ούτε σκοπιμότητα και υποκρισία έβλεπε στη συνεδρίαση της 18-9-2008, ούτε άσχετη με τη διαδικασία αυτή την ερώτηση που απηύθυνε ο διευθυντής σε μένα. Τέλος, η κα Μxxxxxxx με ρωτούσε «υποθέτοντας ότι έχω δίκιο, πώς εξηγείται μόνον ένας να καταγγέλλει τέτοια πράγματα»; Η ερώτηση αυτή α) υποκαθιστούσε τις απαντήσεις σε όλα όσα είχα θέσει υπ' όψιν της διεύθυνσης, β) υποβίβαζε την υποχρέωση τήρησης αρχών και κανόνων στο επίπεδο της δημοκοπίας γ) φανέρωνε τη απόφαση στήριξης του διευθυντή, δ) υπέκρυπτε την ανησυχία υποβολής της ίδιας ερώτησης από μένα.

Η συζήτηση δεν θα μπορούσε να καταλήξει κάπου με δεδομένα: α) τη σύνθεση των συνομιλητών. Η παρουσία του διευθυντή σκόπευε να δώσει εξ αρχής τον τόνο ότι επρόκειτο για ένα διμερές / διαπροσωπικό θέμα μεταξύ

Ζυγούρα-Αxxxxxxxxxxxxxxxx. Επί πλέον ο κ. Τxxxxxxxxx επιβεβαίωσε τον άτυπο χαρακτήρα της συνάντησης που βρισκόταν σε αντίφαση με το έγγραφο, σύμφωνα με το οποίο με καλούσε. β) Ο κ. Τxxxxxxxxx δεν απάντησε ευθέως ούτε σε ένα από τα ζητήματα που είχα θέσει υπ' όψιν του. Ενώ με ρωτούσε «τι έγινε με τις ηλεκτρικές κιθάρες; Γιατί υπάρχουν τριβές στο σχολείο;», δεν είχε μια απάντηση στο πώς γίνεται ένας διευθυντής με μεγάλη πείρα να συγχέει την «καταγγελία» με την «ένσταση», να συγχέει την «απόκρυψη εγγράφων» με την «σύγκληση του συλλόγου»; Δεν εξήγησε φυσικά και το πώς ερεύνησε την υπόθεση της πράξης 59/07 φτάνοντας στο συμπέρασμα ότι οι εξηγήσεις του διευθυντή ήταν επαρκείς και η συνεδρίαση αυτή όντως έγινε. γ) Σε όλη τη διάρκεια της συζήτησης, ο κ. Τxxxxxxxxx προσπαθούσε να δημιουργήσει ένα κλίμα φόβου σ' εμένα: μου μιλούσε στον ενικό, ενίοτε με ύφος αυστηρό, ώστε να εμπεδώσω την αίσθηση ότι ήμουν ελεγχόμενος. Έλεγε ότι παραβίαζα τα προσωπικά δεδομένα τρίτων (συνήθης αμυντική τακτική του), έλεγε ότι μια ΕΔΕ μπορούσε να στραφεί εναντίον μου με πρώτο αποτέλεσμα την απομάκρυνσή μου από το σχολείο για 6 μήνες, έλεγε ότι μια ποινική προσφυγή μου μπορούσε επίσης να στραφεί εναντίον μου, και τελικά, εξαρτούσε τη διαταγή μιας ΕΔΕ από το αν θα συνεχίσω να στέλνω έγγραφα. δ) Επιβεβαιωνόταν η έλλειψη διάθεσης της Δ/σης για ενασχόληση με «τέτοια θέματα». Όχι μόνο τα λόγια της κας Μxxxxxxxxxxx αλλά και η όλη συμπεριφορά φανέρωνε την αγανάκτηση για το χρόνο που αναγκαζόταν η Δ/ση να χάσει «για χάρη μου». ε) Το προδιαγεγραμμένο κλίμα της συνάντησης φάνηκε ιδιαίτερα στη φράση του κ. Τxxxxxxxxx «να διαφυλάξεις το σχολείο; γιατί εσύ είσαι ο υπεύθυνος του σχολείου για να το προφυλάξεις;». Ο προϊστάμενος της Δ/σης δεν ήθελε να συζητήσει, πολύ περισσότερο δεν ήθελε δεχθεί ότι οι καταγγελίες ήταν το τελευταίο μου μέσο και είχαν ως κίνητρο και στόχο τη σύννομη και παραγωγική λειτουργία του σχολείου. Ότι τα ζητήματα που προέκυπταν μέσα από το μάθημά μου, η νοοτροπία μαθητών και γονέων, η οργάνωση του σχολείου ιδιαίτερα στα σημεία που δεν προέβλεπε ο νόμος, οι πρωτοβουλίες και οι προτάσεις όσων δεν συμφωνούσαν τυφλά με το διευθυντή δεν εύρισκαν ευήκοα ώτα στη διοίκηση του σχολείου. Αντίθετα, ο διευθυντής αποφάσιζε μόνος του πολλές φορές, φτάνοντας να βλάπτει το σχολείο, να εξευτελίζει υπαλλήλους και να σπιλώνει ή να συκοφαντεί όσους αντιδρούσαν στις ενέργειές του αυτές. Η αναμφισβήτητη διαφύλαξη του σχολείου και του διευθυντή του [\[Σ157-161\]](#) που έγινε το 2006 σε σχέση με την τηλεοπτική εκπομπή της ΕΤ3, η διαφύλαξη του δυναμικού του σχολείου που στις 3-12-06 σύρθηκε να πλαισιώσει ιδιωτική εκδήλωση στο Μ.Σ.Θ., το δικαίωμα των μαθητών να μην σύρονται σε κατάληψη και να μην την

ανταλλάσσουν με μια εκδρομή, το δικαίωμα των καθηγητών σε διαρκή επιμόρφωση με ευθύνη και δαπάνη της πολιτείας, το δικαίωμά μου να προφυλάσσω τον εαυτό μου και τους μαθητές μου σύμφωνα με τον προσωπικό κώδικα τιμής, αλλά και το Σύνταγμα πάνω στο οποίο όλοι δώσαμε όρκο μπαίνοντας στο δημόσιο, αντιμετωπίζονταν ως «ψιλά γράμματα» από τον προϊστάμενο της Δ/σης. Ενώ θα έπρεπε να διερευνηθεί ο ρόλος του διευθυντή κατά τη λήψη της μαθητικής απόφασης για την κατάληψη του σχολείου, ενώ θα έπρεπε να ελεγχθεί γιατί δεν εφάρμοζε τα προβλεπόμενα, το πρόβλημα κατά τον προϊστάμενο ήταν να μην αναφέρω όσα όλοι έβλεπαν στο σχολείο. Ενώ θα έπρεπε ο κ. Τxxxxxxxx να διαφυλάξει το δικαίωμα του μαθητή και του γονιού του σε παιδεία υψηλού επιπέδου, ανέλαβε να διαφυλάξει τα «προσωπικά δεδομένα» των καθηγητών που λάμβαναν μέρος στην παρανομία και στην κατάπτωση. Ενώ το κύρος της Δ/σης Δ.Ε. είχε τρωθεί από τον κ. Αxxxxxxxxxxxxx, ο κ. Τxxxxxxxx δήλωνε ότι ήταν υποχρεωμένος να διαφυλάξει το κύρος της Δ/σης Δ.Ε. έναντι του ΣΕΕΔΔ. Επιβεβαιωνόταν μέσα από την αντιμετώπιση του προϊσταμένου η παραδοχή της παρακμιακής πρακτικής «ο διευθυντής κάνει ό,τι θέλει». Αυτό είχα αναφέρει κι εγώ στον κ. Τxxxxxxxx στις 24-9-2008 [\[Σ57\]](#). Έστω και έμμεσα, συμφωνούσαμε επί των διαπιστώσεων. Οι διαπιστώσεις όμως αυτές εκτιμήθηκαν ως σύννομες πράξεις από τον προϊστάμενο της Δ/σης. Ο κ. Τxxxxxxxx ανέφερε στο ΣΕΕΔΔ ότι την πράξη 59/07 υπέγραψαν «**62 μέλη του Σ.Δ., όσα υπέγραψαν και τα επίσημα πρακτικά...**» [\[Σ146 \(6η σελ\)\]](#). Ποιους 4 εξαιρούσε ο κ. Τxxxxxxxx από τους υπογράψαντες; Δεν είδε ο κ. Τxxxxxxxx την αναγραφή 13 επιπλέον «παρόντων» (76 συνολικά, με μια διπλή εγγραφή); Δεν αντιλήφθηκε ο κ. Τxxxxxxxx και μόνο από την αταξία αυτού του πρακτικού τη μεθόδευση που γινόταν; Δεν κατάλαβε ο κ. Τxxxxxxxx τις παιδαγωγικές επιπτώσεις αυτής της νόθευσης; Κι αν δεν κατάλαβε, ρώτησε; Ή μήπως όλα αυτά έγιναν για να καλύψουν και την κραυγαλέα έλλειψη απάντησης στο απλό ερώτημα που περιείχε η 1η καταγγελία: **έγινε ή δεν έγινε η συνεδρίαση που καταγράφεται στην πράξη 59/18-12-2007;**

Δυστυχώς, ο προϊστάμενος της Δ/σης προτίμησε να καλύψει το διευθυντή του Μ.Σ.Θ. ο οποίος δεν εφαρμόζει ούτε τις οδηγίες που ο ίδιος ο κ. Τxxxxxxxx υπέγραφε και έστελνε στο σχολείο, προτίμησε να καλύψει το διευθυντή του Μ.Σ.Θ. που παραβιάζει τους νόμους, ελλείπει ικανότητας διαχείρισης βασικών διοικητικών του αρμοδιοτήτων. Προτίμησε να καλύψει το διευθυντή του Μ.Σ.Θ. που διχάζει το σύλλογο, διαλύει τη συλλογικότητα, επειδή τοποθετεί τη διατήρηση της θέσης του πάνω από το νόμο και το δημόσιο συμφέρον. Προτίμησε να καλύψει το διευθυντή του Μ.Σ.Θ. που κατά σύστημα έχει

μετατρέψει το βιβλίο πράξεων του συλλόγου σε προσωπικό του τεφτέρι. Απέδειξε ότι τα έργα αποκλίνουν από τα λόγια [Σ151-152]. Και το κυριότερο, ο προϊστάμενος της Δ/σης με τη στάση του με καλεί να εκτρέψω το έργο που έχω να επιτελέσω: με καλεί να μπω στην τάξη για να διαμορφώσω πολίτες με κριτική στάση ζωής, αλλά πώς; Αφού θα έχω σκύψει το κεφάλι στην αυθαιρεσία και ενώ οι πράξεις μου θα είναι αναντίστοιχες με τα λόγια μου. Με καλεί να διαμορφώσω αξιοπρεπείς πολίτες, ενώ τη δική μου αξιοπρέπεια θα την έχω καταθέσει στο γραφείο της διεύθυνσης. Με καλεί να διαμορφώσω ελεύθερους πολίτες, αφού πρώτα συμβιβαστώ και συναλλαγώ. Μου δίνει δικαίωμα ύπαρξης και δράσης εντός του σχολείου μόνο στο πλαίσιο που έκνομα και ανήθικα ορίζει η διοίκηση και μόνο αφού θα έχω επικροτήσει όλες τις πράξεις της. Και όλα αυτά για να διδάξω ποιο αντικείμενο; Το αντικείμενο ήθους/ύφους που λέγεται «μουσική».

Την καθυστερημένη και στοχευμένη αντίδρασή του επιβεβαίωσε δύο φορές ο κ. Τxxxxxxx μετά την 21-10-08: α) με την απουσία αντίδρασης στο τελικό μου έγγραφο της 10-2-2009 [Σ63] και β) με την κλήση μου στις 30-4-2009 [Σ150] για παροχή διευκρινήσεων σχετικά με την επιστολή-αναφορά μου της 30-1-2009 στον Υπουργό, Υφυπουργό και Γ. Γραμματέα του ΥπεΠΘ [Σ153-154]. Παραδέχθηκε ο κ. Τxxxxxxx έμμεσα την απραξία του και την κάλυψη που παρείχε στο διευθυντή του Μ.Σ.Θ., καθώς μόνο επί του προσωπικού είχε κάτι να απαντήσει. Χρησιμοποίησε μάλιστα τη διοικητική διαδικασία για ζητήματα προσωπικά και το φόβο ως μέσον: στη συνάντηση που είχαμε στις 30-4-2009 μου ανακοίνωσε την πρόθεσή του να με μηνύσει για συκοφαντική δυσφήμιση (με βάση όσα ανέφερα στην ηγεσία του ΥπεΠΘ). Όταν συνειδητοποίησε ο κ. Τxxxxxxx ότι το κείμενο προς την ηγεσία του ΥπεΠΘ κυκλοφορεί ευρέως και ευθύνες θα μπορούσαν να αποδοθούν και στον ίδιο για τους χειρισμούς του, τότε αντέδρασε. Σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια υποστήριξης του εαυτού του, μου έκανε την μοναδική, καταπληκτική ερώτηση: *«Υποβάλατε αίτημα στην υπηρεσία μας με το οποίο ζητούσατε να ενημερωθείτε για τις ενέργειες της διοίκησης σε θέματα που είχατε καταγγείλει;»*. Το ενδιαφέρον ήταν, ότι έμεινε ικανοποιημένος και από την απάντησή μου: *«Αυτοβούλως με καλέσατε να παραστώ στην υπηρεσία για παροχή διευκρινίσεων την 21-10-2008»*. Το θέατρο του παραλόγου συνεχιζόταν χωρίς διακοπή. Κι αυτό, όταν την ίδια στιγμή ο διευθυντής του Μ.Σ.Θ. συνέχιζε δημόσια να διαλαλεί τον ιδιοκτησιακό του ρόλο, συνέχιζε να χειραγωγεί μαθητές και καθηγητές, συνέχιζε να «ενδιαφέρεται» για την αναπλήρωση των χαμένων ωρών διδασκαλίας προκαλώντας νέα απώλεια ωρών διδασκαλίας.

Μια μέρα πριν αρχίσει η 1η ΕΔΕ, ο διευθυντής φάνηκε συνεπής με την τακτική του: «ενημέρωνε» το σύλλογο ότι τα θέματα της ΕΔΕ ήταν «δύο πρακτικά» (το 59/07 και το 94/08), διαχέοντας ταυτόχρονα το κλίμα φόβου («θα ελεγχθείτε για όσα υπογράψατε») και καθοδηγώντας σε συγκεκριμένα ψεύδη για να πετύχει τη μέγιστη συσπείρωση γύρω από τις θέσεις που θα τον απενοχοποιούσαν. Αναγκάστηκε τότε να ενημερώσω το σύλλογο για την αφορμή που μας οδήγησε στην ΕΔΕ και για τα θέματα που θα αποτελούσαν αντικείμενα της έρευνάς της. Για τους λόγους αυτούς, κατέθεσα στο σύλλογο την επιστολή-αναφορά μου προς την ηγεσία του ΥπεΠΘ [\[Σ153-154\]](#). Ο διευθυντής έκανε -όπως πάντα- ό,τι ήταν δυνατόν για να αλλοιωθεί το θέμα.

Η 1η ΕΔΕ ξεκίνησε με τους χειρότερους δυνατούς όρους για τη διαπίστωση της αλήθειας. Ο διενεργών την ΕΔΕ ήταν συνήθως απών, αναπληρούμενος από έναν νομικό, η απουσία του Ευαγγελίου δεν αναπληρωνόταν από επισήμανση του ένορκου της διαδικασίας, ενώ οι μοναδικές προεπιλεγμένες ερωτήσεις δεν στόχευαν στην εξακρίβωση των παραπονημένων πρακτικών και των συνθηκών υπό τις οποίες συνέβησαν. Στην αναγκαστική αίτηση εξαίρεσης που υπέβαλα, ο κ. Γxxxxxxxxxxxxxxxx ζήτησε την αυτοεξαίρεσή του για λόγους ευθιξίας.

Οι συνθήκες διενέργειας της 1ης ΕΔΕ, η «αιφνίδια» ενθύμηση λόγων ευθιξίας και οι χρονικές καθυστερήσεις για την έναρξη 1ης και 2ης ΕΔΕ, συμπληρώνουν ένα παζλ που από την **1η Φεβρουαρίου 2008** στήνεται πάνω στους άξονες: **δεν απαντούμε, δεν θυμόμαστε, δεν έχουμε χρόνο, δεν καταλάβαμε**. Ο Διευθυντής της Περιφερειακής Δ/σης Εκπ/σης Κ. Μακεδονίας είχε την έκθεση του ΣΕΕΔΔ πολύ πριν διατάξει την 1η ΕΔΕ (27.2.09). Αυτή ξεκίνησε 40 μέρες μετά και 2 μέρες πριν τις διακοπές του Πάσχα (9.4.09), η αίτηση εξαίρεσης υποβλήθηκε στις 24.4.09 και η απόφαση για την νέα εντολή απεστάλη στις 4.5.09. Όλα αυτά μου δίνουν το δικαίωμα να υποθέσω τι θα γινόταν αν δεν αναφερόμουν στο ΣΕΕΔΔ, αν δεν αναφερόμουν στο ΥπεΠΘ, αν μετά τη Δ/ση Δ/θμιας αναφερόμουν στον Περ/κό Δ/ντή Εκπ/σης Κ. Μακεδονίας [\[Σ155\]](#).

Ήθελα να πιστεύω ότι αυτή η ΕΔΕ θα βάδιζε έναν διαφορετικό δρόμο. Ήθελα να πιστεύω ότι ο τότε υποψήφιος αιρετός που επίμονα με έψαχνε το 1996 στο Γυμνάσιο της Ν. Καλλικράτειας, πρώτα ιδιωτικά και ύστερα δημόσια (ως επισκέπτης συνδικαλιστής), σήμερα, ως διενεργών την ΕΔΕ, θα στεκόταν στο ύψος της περίπτωσης και θα έδινε στους μαθητές του Μουσικού Σχολείου Θεσσαλονίκης την ευκαιρία για την παιδεία που -στα λόγια- όλοι συμφωνούμε ότι πρέπει να έχουν [\[Σ156\]](#). Προς το παρόν, κάτι τέτοιο μακράν απέχει. Ενώ η 2η ΕΔΕ άρχισε στις 22.6.2009, ο διενεργών την ΕΔΕ φρόντισε να έχει μια

μεγάλη συνάντηση με το διευθυντή του Μ.Σ.Θ. στις 21.5.2009 μέσα στο Μουσικό Σχολείο Θεσσαλονίκης. Στη συνέχεια, στο ασφυκτικό χρονικό περιθώριο των 3 ημερών, κάλεσε τους μάρτυρες με επιλεκτικότητα απολύτως αντίθετη προς το κοινό αίσθημα δικαίου. Δεν κάλεσε ως μάρτυρες όσους είχαν καταθέσει στην πρώτη ΕΔΕ εις βάρος των καταγγελλομένων, δεν κάλεσε όσους συμμετείχαν στη διοίκηση του σχολείου την εποχή των καταγγελιών, δεν κάλεσε τα μέλη του συλλόγου που ασκούσαν κριτική στο διοικητικό μοντέλο του διευθυντή, δεν κάλεσε τον ίδιο τον καταγγέλλοντα. Αφού συρρίκνωσε τους μάρτυρες και σε δυσανάλογο βαθμό σε σχέση με το μέγεθος του σχολείου και της υπόθεσης, με τις ερωτήσεις του συρρίκνωσε και αλλοίωσε τα θέματα των καταγγελιών. «Τι έχουν αυτοί οι δυο και τρώγονται;» ήταν μια ερώτηση που ανήγαγε τα θέματα των καταγγελιών σε προσωπικό επίπεδο, εννοώντας φυσικά το Ζυγούρα και τον Αxxxxxxxxxxxxx. Ερωτήσεις αξιολογικής κρίσης για πρόσωπα και γεγονότα που είναι ανεπίτρεπτες για ΕΔΕ αντικαθιστούσαν τις ερωτήσεις για την επαλήθευση των καταγγελλόμενων γεγονότων. Η όλη διαδικασία ξεκίνησε χωρίς γραπτές κλητεύσεις. Οι προς εξέταση μάρτυρες ενημερώνονταν προφορικά και υπέγραφαν σε κατάσταση που τηρούσε η υποδιευθύντρια κα Αxxxxxxxxxx. Το παρόν γραπτό κείμενο επιδόθηκε μέσω δικαστικού επιμελητή, καθώς ο κ. Πxxxxxxxxxx δεν θεώρησε αναγκαία την εξέτάσή μου ως μάρτυρα, αρνούμενος ακόμα και να παραλάβει το ίδιο το κείμενο. Μάρτυρας όμως που ξεχάστηκε, μέσα στη βιασύνη της μεθοδευμένης διαδικασίας, κατέθεσε τελικά στο γραμματέα της ΕΔΕ, στη Δ/ση Β/θμιας Αν. Θεσσαλονίκης, χωρίς την παρουσία του ανακριτή. Προφανώς, μια Ένορκη Διοικητική Εξέταση, που δεν ξεκινά με προαποφασισμένο πόρισμα και στοχεύει στη διαπίστωση της αλήθειας, δεν μπορεί να περιλαμβάνει τα παραπάνω.

Είναι πολύ πιθανόν ότι διοικητικοί παράγοντες θα «απορήσουν» για το μέγεθος και αυτής της καταγραφής (κάποιοι το έχουν ήδη κάνει, αποδίδοντάς το βέβαια σε τρίτους: «καλά, αυτός δεν έχει άλλη δουλειά;»). Ας απαντήσω, πριν κάνουν τον κόπο: «καλά, αυτοί οι παράγοντες, άλλη δουλειά, από το να ανέχονται την παρακμή δεν έχουν;». *Πόσο πιο χρήσιμος θα ήμουν στην υπηρεσία, αν αντί να αφιερώνω το χρόνο μου στο να προασπίζω τα ισχύοντα και τα αυτονόητα, τον αφιέρωνα αποκλειστικά στο έργο για το οποίο προσελήφθη;* Είναι μια δική μου ερώτηση που την απευθύνω στους προϊσταμένους και σε όσους πολιτικούς και άλλους παράγοντες μιλούν για «δημιουργικότητα» στην παιδεία.

ΤΕΛΙΚΑ

Η οικοδόμηση του εικονικού σχολείου, η κατά σύστημα παραποίηση των πρακτικών του συλλόγου διδασκόντων από τον διευθυντή του Μ.Σ.Θ. είναι -υπό τις συνθήκες που περιέγραψα- η φυσιολογική εξέλιξη των πραγμάτων, η οποία θα συνεχίζεται όσο ο διευθυντής αφήνεται ανενόχλητος να δρα, υποκαθιστώντας το σύλλογο, που φέρει τις δικές του ευθύνες για την κατάσταση αυτή.

Αυτή η ΕΔΕ μου δίνει την ευκαιρία να επαναλάβω ότι:

- Οι υπάλληλοι προσλαμβάνονται από το δημόσιο και όχι από τους προϊσταμένους του δημοσίου.
- Το δημόσιο δεν υπάρχει για να υπηρετούνται οι προϊστάμενοι και να ενισχύονται όσοι αναδεικνύουν και εκτρέφουν την αρνητική πλευρά των υπαλλήλων.
- Οι υπάλληλοι υπηρετούν το δημόσιο βάσει των κανόνων του γραπτού δικαίου. Ο άγραφος νόμος αποτελεί προσωπική και συνειδησιακή υπόθεση του καθενός, προφανώς όμως υπερβαίνει το γραπτό στην κατεύθυνση του ανθρωπιστικού ιδεώδους και της δημοκρατίας. Το γραπτό νομικό μας σύστημα δεν αποδέχεται το κατά περίπτωση επικρατούν σήμερα *εθιμικό δίκαιο ιδιωτικών συμφερόντων* που έρχεται σε ευθεία σύγκρουση με το προβλεπόμενο δημόσιο συμφέρον.

«Ιδιοτέλεια, αυθαιρεσία, εκμαυλισμός, ραδιουργία, καμαρίλα, ομερτά», είναι έννοιες και πρακτικές ξένες προς ό,τι περιγράφουν οι λέξεις «πολίτης, θεσμοί, ανθρωπισμός, δημοκρατία, παιδεία». Νομίζω ότι κανείς μας δεν κλήθηκε να υπηρετήσει τις πρώτες.

Στέργιος Ζυγούρας
Ιούνιος 2009